

Συνδιάσκεψη Σχολής Αρκέην

Λονδίνο

7-8 Ιουνίου 2025

Βασικός τόνος:

*Ας εκφράσει ο Όμιλος
την Ποιότητα του Κρυμμένου Οράματος*

Πίνακας Περιεχομένων

ΠΡΩΙΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ

Μεταδίδοντας την Ηθική Δύναμη του Κρυμμένου Οράματος Christine Morgan	1
Παρουσίαση από 3 σπουδαστές εικονοπλαστικών στοχασμών πάνω στην τονική σκέψη	
Barbara Allen	5
Benedict Nzioki	6
Alice Correira	7

ΣΑΒΒΑΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ, 7 Ιουνίου, Ανοιχτή Συνεδρία:

Καλωσόρισμα και Εισαγωγή: Christine Morgan	9
Το Αιωρούμενο Νέφος της Σοφίας Peter Peuler	11
Τέσσερις σπουδαστές διατυπώνουν 3λεπτες στοχαστικές σκέψεις με θέμα «Εκφράζοντας το Κρυμμένο Όραμα»	
Cathrine Petrou	15
Artiom Savelev	16
Rebecca Salkulku	17
Maya Costley	18
Εφελκύνοντας ένα Σύμβολο της Νέας Εποχής Christine Morgan	19
Εξωτερικεύοντας το Όραμα μέσω Ήχου, Κραδασμού και Γεωμετρίας Kerry Woodward	20

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑ, 8 Ιουνίου, Ανοιχτή Συνεδρία:

Σε Συντονισμό με το Θάυμα Mayte Gómez	24
Η Ιερή Εσωτερική Στοά όλων των Αληθινών Τεκτόνων Steve Nation	27
Εκφράζοντας το Κρυμμένο Όραμα – Οι Τέχνες στην Εκπαίδευση Eva Säter	30
Αναστοχασμός στην Τονική Σκέψη: Εκφράζοντας την Ποιότητα του Κρυμμένου Οράματος Artiom Savelev	36

Πρωινή Συνεδρία Σπουδαστών – Λονδίνο Σάββατο 7 Ιουνίου, 10:30-12:30

Μεταδίδοντας την Ηθική Δύναμη του Κρυμμένου Οράματος

Christine Morgan

Όταν εκφωνούμε την επικλητική επωδό: *Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη* ως αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη, η “Δύναμη” την οποία επικαλούμαστε είναι η Θεία Θέληση – μια πύρινη ενέργεια που εκφράζεται μέσα από το φωτισμένο ανθρώπινο ον ως θέληση-για-το καλό. Ο θείος σκοπός μπορεί να επιτύχει τους στόχους του επί της Γης μόνο μέσω της ενεργοποίησης της ανθρωπότητας που χειρίζεται αυτή τη μεγάλη «ηθική δύναμη». Και είναι σε αυτή τη φράση «ηθική δύναμη» στην οποία θα ήθελα να εστιάσω ως θεμελιώδη ποιότητα του κρυμμένου οράματος.

Η αποτυχία της ανθρωπότητας να εκφράσει την ηθική δύναμη είναι αυτή που οδήγησε στην κατάρρευση της παγκόσμιας τάξης και σε μια ανθρωπότητα ρημαγμένη από τον πόλεμο. Στο παρόν σημείο της ανθρώπινης εξέλιξης έχουμε δει λίγους ηγέτες εθνικών κυβερνήσεων να ενεργούν ως φάροι ηθικής δύναμης. Πολλοί περισσότεροι θα μπορούσαν να συνεργάζονται υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών για να διατηρήσουν ένα όραμα οικουμενικότητας ενώπιον της ανθρωπότητας· ένα όραμα συνθετικό της συλλογικής φαντασίας σε μια παρόρμηση για εκπλήρωση του μεγάλου έργου που ενσωματώνεται στα λόγια της Κυριακής Προσευχής: «Ελθέτω η βασιλεία σου, γεννηθήτω το θέλημά σου, ως εν Ουρανώ και επί της Γης».

Τι λοιπόν, έχει πάει στραβά; Μπορούμε να βοηθηθούμε στην κατανόηση της σημερινής παγκόσμιας κακοδαιμονίας από τον Μαξ Βέμπερ, έναν από τους κεντρικούς χαρακτήρες στην εξέλιξη των κοινωνικών επιστημών. Ο Μαξ Βέμπερ υποστήριξε ότι ο ορθολογισμός της επιστημονικής σκέψης που έχει σταδιακά αποκαλύψει τα μυστήρια του κόσμου από τον Διαφωτισμό και μετά, ήταν μια συνεχής διαδικασία “απομαγικοποίησης”. Έχει αλλάξει τη φύση, την εμβέλεια και τις επιπτώσεις της αλήθειας, εστιάζοντας την αναζήτηση της αλήθειας στον κατώτερο συγκεκριμένο νου. Ενώ η διάνοηση δεν μπορεί να αντικαταστήσει τη «δύναμη δημιουργίας νοήματος» της θρησκείας – ούτε μπορεί να παράγει ή να ιεραρχήσει αξίες - ή ακόμη και να απαντήσει στο ερώτημα τι έχει σημασία ή για ποιο λόγο – η επέλαση της επιστήμης και της τεχνολογίας έχει όλο και περισσότερο αναδείξει τις εντυπωσιακές δυνατότητες της διάνοησης· και το έχει καταφέρει σε σημείο ανατροπής της θρησκείας από το βάθρο της αλήθειας. Έχει εγκαινιάσει μια εποχή «απογοήτευσης» (που κυριολεκτικά σημαίνει «απο-μαγικοποίηση»), καθιστώντας τις θεολογικές και υπερφυσικές εξηγήσεις του κόσμου που περιλαμβάνουν «θεούς και πνεύματα», απίθανες και αναξιόπιστες. Κατά συνέπεια, η νεωτερικότητα έχει αποστραγγιστεί από τον πλούτο του θειικού μυστηρίου και οδηγηθεί σε όλο και πιο μηδενιστικούς καιρούς.

Η λέξη “nihilism” προέρχεται από τη λατινική λέξη *nihil*, η οποία σημαίνει “τίποτα” ή «η απουσία του οτιδήποτε». Γενικά κατανοείται ως η απόρριψη των θρησκευτικών και ηθικών αρχών, στην πεποίθηση ότι η ζωή δεν έχει σκοπό και ότι κάθε νόημα είναι κατασκευασμένο και όλα τα γεγονότα είναι χωρίς εγγενή σημασία. Για τον Βέμπερ, «σε έναν απογοητευμένο κόσμο, ο δημόσιος βίος παρακμάζει επειδή οι υπερβατικές αξίες δεν βρίσκονται πλέον στην κοινότητα ή την πολιτεία· αντιθέτως, οι άνθρωποι αναζητούν συναισθηματική εκπλήρωση στις ιδιωτικές σχέσεις».¹ Η πολιτική επιστήμονας Γου-

έντι Μπράουν (Wendy Brown) εξηγεί ότι δεν είναι τόσο ο μηδενισμός ως στάση που έχει επικρατήσει στη νεωτερικότητα, αλλά ο μηδενισμός ως “κατάσταση”. Πρόκειται για την τάση να διαμορφώνουμε την ηθική και τις αξίες για να ταιριάζουν στα δικά μας συμφέροντα και ενέργειες παρά σύμφωνα με οποιαδήποτε ανώτερη αρχή. Στο βιβλίο της, «Στα ερείπια του νεοφιλελευθερισμού», γράφει:

«...για τον Νίτσε, η εποχή του μηδενισμού δεν προαναγγέλλει το τέλος των αξιών, αλλά έναν κόσμο στον οποίο “οι ύψιστες αξίες απαξιώνονται” καθώς αποκόπτονται από τα θεμέλιά τους. Αυτές οι αξίες, οι οποίες περιλαμβάνουν τις χριστιανικές αρετές μαζί με τη δημοκρατία, την ισότητα, την αλήθεια, τη λογική και την υπευθυνότητα, δεν εξαφανίζονται καθώς χάνουν τα θεμέλιά τους, αλλά γίνονται αναλώσιμες και τετριμμένες, επιφανειακές και εύκολα εργαλειοποιήσιμες. Αυτός ο ευτελισμός και η εργαλειοποίηση, πανταχού παρούσες στην εμπορική, πολιτική, ακόμη και θρησκευτική ζωή σήμερα, υποβαθμίζουν περαιτέρω την αξία των αξιών, γεγονός που ευνοεί ακόμη περισσότερο τον μηδενισμό». [σ.161]

Πώς, λοιπόν, να επανατοποθετήσουμε τις ύψιστες αξίες πίσω στα θεμέλιά τους; Υπάρχουν τρεις μεγάλες όψεις του Σχεδίου – Διακυβέρνηση, Θρησκεία και Εκπαίδευση· οπότε, προφανώς η θρησκεία προορίζεται να διαδραματίσει σημαντικό καθοδηγητικό ρόλο στη ζωή κάθε ανθρώπου. Ζούμε σε μια εποχή που έχει απεγνωσμένη ανάγκη από μια νέα παγκόσμια θρησκεία για να σώσει την ανθρωπότητα από τον εαυτό της και να αποκαταστήσει το Σχέδιο στη Γη. Χρειάζεται μια νέα θρησκευτική ώθηση για να ανυψώσει την επιθυμητική φύση της ανθρωπότητας έξω από τους αστραφτερούς περισπασμούς αυτής της σύγχρονης εποχής και να εστιάσει την πνευματική αφύπνιση που συντελείται σε τόσες πολλές καρδιές και νόες στη δύναμη της μαζικής επίκλησης. Οι εσωτερικοί όμιλοι συνεχίζουν να προετοιμάζουν τα θεμέλια της νέας παγκόσμιας θρησκείας κατά τις περιόδους της πανσέληνου μέσω της μηνιαίας προσέγγισης στην Πνευματική Ιεραρχία. Ακόμη ένα μέρος αυτής της προετοιμασίας (συγκεκριμένα εκείνο ενός εκ των «σπερματικών ομίλων» της νέας εποχής) είναι αυτό της διέγερσης τριών μεγάλων «επικλήσεων της αλήθειας».

Αυτές περιγράφονται από τον Θιβετανό ως εξής:

1. *Υπερβατικός Μυστικισμός* – Το γεγονός του Πνεύματος του Θεού, υπερβατικού και ενυπάρχοντα, καθώς και ένα παρόμοιο γεγονός για τον άνθρωπο. Ο τρόπος της προσέγγισης μεταξύ τους μέσω της ψυχής θα υποδειχθεί.

2. *Υπερβατικός Αποκρυφισμός* – Το γεγονός της θείας ποιότητας των Δυνάμεων στη φύση και στον άνθρωπο και η μέθοδος της χρησιμοποίησής τους για θείους σκοπούς από τον άνθρωπο.

3. *Υπερβατική Θρησκεία* – Το γεγονός που υπονοείται στο πρώτο, ότι η Ανθρωπότητα σαν Σύνολο είναι μια έκφραση της θειότητας, μια πλήρης έκφραση, συν το συναφές γεγονός της θείας φύσης και του έργου της πλανητικής Ιεραρχίας και ο τρόπος προσέγγισης των δύο αυτών ομάδων μεταξύ τους σε ομαδική μορφή.²

Για εκείνους που συνηχούν με αυτή την προσπάθεια, η ανάπτυξη της σκεπτομορφής αυτών των τριών μεγάλων αληθειών μπορεί να αποτελέσει μέρος της εργασίας που διεξάγεται κατά την πανσέληνο. Μια τέτοια εργασία μπορεί να συμβάλει στην περαιτέρω ευαισθητοποίηση της ανταπόκρισης της ανθρωπότητας σε εκείνους που ομιλούν με ηθική δύναμη στη δημόσια ζωή και να τους αναγνωρίσει ως ενσάρκώσεις αυτών που διακηρύττουν. Διότι αυτή είναι η ουσιαστική απαίτηση για κάθε ανθρώπινο ον – να καταστεί η ενσάρκωση αυτού που εκφράζει. Αυτό είναι ευρέως αναγνωρισμένο βέβαια και η γνω-

στή ρήση «Walk your talk» (Περπάτα όπως Μιλάς) έχει γίνει κλισέ· παρ' όλα αυτά είναι μια ουσιαστική φράση, επειδή από εσωτερική οπτική, περπάτα όπως μιλάς σημαίνει να μεταφράζεις τον ήχο σε ενεργή έκφραση. Αυτό μας οδηγεί στην έκφραση της ηθικής δύναμης μέσω ενός εσωτερικού ομίλου, ως μέσο έκφρασης του κρυμμένου οράματος που αναφέρεται στην τονική σκέψη. Και θα ήθελα να εστιάσω στην Ιερή Λέξη, ως ένα πανίσχυρο εργαλείο για να πράξουμε ακριβώς αυτό.

Στις Γιόγκα σούτρα του Πατάντζαλι, διαβάζουμε:

AUM είναι η Λέξη της Δόξας· υποδηλώνει το Λόγο που έγινε σάρκα και την εκδήλωση της δεύτερης όψης της θεϊότητας στο πεδίο της ύλης.³

Τα κείμενα της Αλίκης Μπέιλι θεωρούν το **A.U.M.** ως την έκφραση για κάτι από το οποίο η προηγμένη ανθρωπότητα αναζητά την απελευθέρωση, και γι' αυτούς η Ιερή Λέξη αναπαρίσταται καλύτερα ως **O.M.** – το γράμμα Μ αντιπροσωπεύει την ύλη στην οποία έχει εμπλακεί η ψυχή, εκπροσωπούμενη από το περιβάλλον Ο. Όταν η Ιερή Λέξη γίνεται κατανοητή με αυτόν τον τρόπο, μας λένε ότι βοηθά εξαιρετικά «τη δεύτερη, ή Χριστική όψη της θειότητας να ακτινοβολήσει με λαμπρότητα».

Δύο μόνο γράμματα, το Ο και το Μ, που όταν ενωθούν σχηματίζουν ένα εργαλείο για τη μετάδοση της ηθικής δύναμης –την ποιότητα του κρυμμένου οράματος– βαθιά μέσα στην ανθρώπινη συνείδηση. Η ενεργοποίηση της ισχύος αυτής της Λέξης προϋποθέτει την ταυτόχρονη ακρόαση και ήχησή της –σε «ενεργό ακρόαση»– καθώς η Ψυχή στο δικό της πεδίο είναι εκείνη που εγκαινιάζει τη μετάδοση. Καθήκον του μαθητή είναι να συντονίσει το εσωτερικό του αυτί στον απολυτρωτικό του ήχο και να ενισχύσει την αντήχησή του σε όλα τα κέντρα δύναμης των περιβλημάτων της προσωπικότητας· οι δυναμικές που έχουν συσσωρευτεί κατά τη διάρκεια του προηγμένου διαλογισμού μπορούν στη συνέχεια να μεταδοθούν στον κόσμο με εξαιρετική αποτελεσματικότητα.

Ενώ η ακουστική ποιότητα του “Ο” είναι ανοιχτή και ακτινοβολεί ελεύθερα την ποιότητα της ψυχής μέσω των αιθέρων, ο ήχος του “Μ” είναι κλειστός, συγχωνεύοντας αυτή την ποιότητα στις μορφές μέσα από τις οποίες περνά και αποβάλλει εκείνα τα στοιχεία που δεν μπορούν να συντονιστούν με τη δόνησή του. Το “Ο” μπορεί να φέρει στο νου την πανταχού παρουσία της ψυχής και το σύμβολο του ιερού κύκλου «του οποίου το κέντρο είναι παντού και η περιφέρεια δεν είναι πουθενά», ενώ το γράμμα Μ, το οποίο έχει τρία σημεία αγκίστρωσης κατά μήκος της βάσης του, θα μπορούσε να θεωρηθεί ως η τριπλή προσωπικότητα ενσωματωμένη στην ύλη. Εν κατακλείδι, η συνένωση του Ο και του Μ παρέχει το ιδανικό μέσο για να κατευθύνει την κάθοδο του Φωτός, της Αγάπης και της Δύναμης στη Γη.

Παρά τη δυσαρμονία που επικρατεί στη σημερινή παγκόσμια κατάσταση, μεγάλος αριθμός ανθρώπων ανταποκρίνεται ήδη στο διαλογιστικό έργο εσωτερικών ομάδων, το οποίο μεταδίδεται στον κόσμο μέσω της δύναμης της ιερής λέξης και η εποχή του Υδροχού θα αναδυθεί μέσα από αυτό. Όπως αναφέρει ο Ντέιν Ράντιαρ:

«Καθώς μια κουλτούρα διαμορφώνεται από ένα συνδυασμό νέων, δυναμικών στοιχείων και των κατάλοιπων του παρελθόντος που αναζωογονούνται από αυτά τα στοιχεία, η λειτουργία της στη συνολική εξέλιξη της ανθρωπότητας είναι να ενσωματώνει μια νέα ανθρώπινη ποιότητα ή έναν Τόνο, έναν αδοκίμαστο ακόμη τρόπο ζωής που βασίζεται σε νέους μύθους, σύμβολα και κοινωνικούς θεσμούς».⁴

Αυτά τα λόγια του Ντέιν Ράντιαρ σχετίζονται με την τονική σκέψη του φετινού συνε-

δρίου: *Ας εκφράσει ο όμιλος την ποιότητα του κρυμμένου οράματος, επικοινωνώντας τον μουσικό ρυθμό και τόνο του ομίλου της Σχολής Αρκέην. Ο Θιβετανός έγραφε:*

«Κάθε πνευματική ομάδα έχει τη δική της μελωδία (αν μπορώ να χρησιμοποιήσω μια τόσο ακατάλληλη λέξη) και οι ομάδες που βρίσκονται σε διαδικασία συνεργασίας με την Ιεραρχία δημιουργούν ακατάπαυστα μουσική. Αυτός ο ρυθμός του ήχου και αυτές οι μυριάδες συγχορδίες και νότες σμίγουν με τη μουσική της ίδιας της Ιεραρχίας και αυτή είναι μια σταθερά εμπλουτιζόμενη συμφωνία».⁵

Καθώς ο καθένας μας προσπαθεί να διευθύνει τη ζωή του σε αρμονία με τους ρυθμικούς ήχους των πνευματικών πεδίων, ας διατηρούμε στο νου μας την υπενθύμιση του Θιβετανού, ότι η ψυχή μπορεί να δημιουργήσει “τον καινούργιο άνθρωπο” με τη δύναμη του ήχου και επίσης, ότι «ένας μουσικός ρυθμός μπορεί να επιβληθεί με χρήσιμο τρόπο στη ζωή της προσωπικότητας από τον μαθητή». Ουσιαστικός συντελεστής σε αυτή τη διαδικασία είναι η συνεχής εμβάθυνση στην κατανόηση της Ιερής Λέξης, η οποία χρησιμεύει ως ένα κύμα μεταφοράς για τις μελωδίες που συνθέτουμε σε συντονισμό με την ψυχή σε κάθε έναν από τους καθημερινούς μας διαλογισμούς. Το έργο μας συμβολίζεται έξοχα από τη μεταμόρφωση του **AUM**, του «Λόγου που εγένετο σαρξ», στο **OM**, τη Δόξα του Λόγου, η οποία απελευθερωμένη από τη φυλακή της μορφής αντηχεί ελεύθερα στους αιθέρες του διαστήματος. Όταν η Ιερή Λέξη κατανοηθεί με αυτόν τον τρόπο, βοηθάει σημαντικά «τη δεύτερη ή Χριστιανική όψη της θεότητας να ακτινοβολήσει με λαμπρότητα:

...Με τη χρήση της ο “σπινθήρας” γίνεται ακτινοβόλο φως, το φως γίνεται φλόγα και η φλόγα γίνεται τελικά ήλιος... Η Λέξη πρέπει να ηχηθεί από την ψυχή... στο δικό της πεδίο και ο κραδασμός θα επηρεάσει ακολούθως τα διάφορα σώματα ή φορείς που στεγάζουν αυτή την ψυχή... [ο ζηλωτής]... σε διαλογισμό... ακούει τον ήχο (που μερικές φορές ονομάζεται η «ήρεμη μικρή Φωνή» ή «Φωνή της Σιγής»)... και σε βαθύ στοχασμό... αφομοιώνει τα αποτελέσματα... [της]... δραστηριότητας της ψυχής”.⁶

Ακριβώς όπως η πρώτη αίσθηση που αναπτύσσεται στην ενσαρκωμένη ψυχή είναι η ακοή (τα βρέφη έχουν την ικανότητα να ακούν πολύ πριν γεννηθούν), το άγγιγμα των χορδών της ψυχής, που συμβολίζεται από την Ιερή Λέξη, μπορεί να ανιχνευθεί μέσω βαθιάς ακρόασης στο ενατενιστικό στάδιο του διαλογισμού και το όλον της ύπαρξής μας να τεθεί σε κατάσταση συντονισμού με τον ήχο που εκπέμπει και το νόημα που μεταφέρει. Ο ανθρώπινος οργανισμός μετατρέπεται τότε σε ένα μουσικό όργανο που μεταδίδει συνεχώς, ρυθμικά, τη μουσική της ψυχής και του βασιλείου της στη σφαίρα της ανθρώπινης προσπάθειας. Η πύρινη μουσική της ψυχής είναι μια οργανωτική δύναμη που σφυρηλατεί αρμονικές γραμμές σχέσεων όπου κι αν παίζεται, ενώ με τον δικό μας μικρό τρόπο, που καθιστά τον καθένα μας όργανο της Μίας Ψυχής, προωθούμε αργά αλλά σταθερά τη μεταμόρφωση της ανθρωπότητας σε έναν οργανισμό πύρινου ήχου μέσα στο ζωτικό σώμα του Λόγου.

Για τις πνευματικές οργανώσεις σε ολόκληρο τον κόσμο, αυτός ο μετασχηματισμός είναι πιο σημαντικός από ποτέ, καθώς εξερχόμαστε από το ανώτερο διάλειμμα του 2025 το οποίο σηματοδοτεί το τέλος ενός σταδίου προσπαθειών της Πνευματικής Ιεραρχίας του πλανήτη μας και την αρχή ενός νέου. Ο κύκλος που κλείνει, αναφερόμενος τεχνικά ως «Το Στάδιο του Προδρόμου», αποσκοπούσε στην εδραίωση μιας ατραπού δυναμικής αλληλεπίδρασης μεταξύ του ανθρώπινου και του πνευματικού βασιλείου σε προετοιμασία για το πρώτο στάδιο εξωτερίκευσης της Ιεραρχίας στη Γη. Ενώ οποιαδήποτε νέα δυναμική θα χρειαστεί αναμφίβολα αρκετά χρόνια για να εδραιωθεί, μια καινούργια ώθηση μπορεί να γίνει ανιχνεύσιμη σε σχετικά πρώιμο στάδιο, αν καταστεί δυνατό να διαμορ-

φωθούμε σε ένα συλλογικό όργανο αποκρυφιστικής ακοής. Η ευαισθησία στους ακουστικούς ρυθμούς αυτού του επόμενου σταδίου δράσης της Πνευματικής Ιεραρχίας και η συμμετοχή μας σε αυτό μέσω της έκφρασης πνευματικού πυρός και ήχου είναι σίγουρα ένας στόχος που αξίζει τις πιο ένθερμες προσπάθειές μας. Είθε όλοι μας να παίξουμε το ρόλο μας στην ενορχήστρωση της μεγάλης συμφωνίας του Θείου Σχεδίου στη Γη – μεταδίδοντας την τόσο αναγκαία ποιότητα της ηθικής δύναμης βαθιά μέσα στη συνείδηση της ανθρώπινης φυλής.

1. Wendy Brown. *Politics and Knowledge in Nihilistic Times: Thinking with Max Weber*. [YouTube βίντεο](#).
2. Α. Μπέιλη, *Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας*, σσ. 55-6 (προσαρμοσμένο).
3. Α. Μπέιλη, *Το Φως της Ψυχής*, σ. 7.
4. Dane Rudhyar, *The Magic of Tone and the Art of Music*, [Rudhyar Archival project website](#)
5. Α. Μπέιλη, *Γοητεία: Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα*, σ. 260
6. Α. Μπέιλη, *Το Φως της Ψυχής*, σσ. 55, 58 & 60.

οΟο

Παρουσίαση από 3 σπουδαστές εικονοπλαστικών στοχασμών πάνω στην τονική σκέψη

Barbara Allen

Θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας το όραμά μου με τη μορφή ενός καθοδηγούμενου διαλογισμού. Έτσι, όπου κι αν βρίσκεστε, σας προσκαλώ να καθίσετε αναπαυτικά στις καρέκλες σας, να κλείσετε τα μάτια και να συλλογιστείτε μαζί μου για τα επόμενα λίγα λεπτά. Αποστρέφουμε το βλέμμα από τον εξωτερικό κόσμο της εμφάνισης καθώς εισερχόμαστε στον εσωτερικό κόσμο του Φωτός και του νοήματος. Αναπνέοντας από κοινού, εμφορούμενοι από το ίδιο κίνητρο, κάθε εισπνοή συγκεντρώνει την πνευματική δύναμη που κυκλοφορεί τώρα από τον Όμιλο, καθώς θέλουμε να *Αφήσουμε τον Όμιλο να Εκφράσει την Ποιότητα του Ανώτερου Οράματος* που προορίζεται να πραγματοποιηθεί στη γη, προς υπηρεσία ΟΛΩΝ ΟΣΩΝ ΕΙΝΑΙ.

Στο βαθμό που η αγνότητα αυτής της πρόθεσης κυριαρχήσει σε κάθε χωριστική σκέψη, γνωρίζουμε ότι η Ποιότητα του Ανώτερου Οράματος κατέρχεται ως μια *αντανάκλαση εφέλκησης*, με ένα *βαθμό* Φωτός που ανταποκρίνεται στη δύναμη του επικλητικού αιτήματος του Ομίλου. Αυτό το Φως διαχέεται προς τα κάτω μέσα στη μορφή, στρέφοντας τη μορφή συνειδητά προς τον θείο σκοπό σε συμφωνία με τον Συμπαντικό Νόμο, ο οποίος βρίσκεται πάντα σε συμφωνία με το Θέλημα του Θεού.

Λαμβάνουμε υπόψη ότι κανενός από δύο παρατηρητές η *αποτύπωση* του Ανώτερου Οράματος δεν θα είναι ίδια, καθώς «οι εικόνες που συλλαμβάνουν από αυτό εξαρτώνται από την ποιότητα των υλικών τους ατόμων, τα οποία αποτελούν το μέσο μετάδοσης της εσωτερικής τους όρασης».¹ Συνεπώς, ο καθένας αντιλαμβάνεται την “Ποιότητα του Ανώτερου Οράματος” με έναν πρωτότυπο τρόπο, διότι η καινοτομία είναι ο τρόπος με τον οποίο το σύμπαν λειτουργεί μέσω μετασχηματιστικών αλλαγών.

Σύμφωνα με τον Τέρενς ΜακΚένα (Terrence McKenna), η “καινοτομία” ανατρέπει πρότυπα που έγιναν “συνήθεια”, γεγονός που καθιστά δυνατές νέες διασυνδέσεις και δυνατότητες. *Το σύμπαν βρίσκεται πάντα σε μια κατάσταση δυναμικής έντασης που συγκρατεί-*

ται από τις ενέργειες της συνήθειας και της καινοτομίας. Με την πάροδο εκατομμυρίων και δισεκατομμυρίων ετών, το σύμπαν κατέστη όλο και πιο καινοτόμο μέσα από τη διαδικασία της πλανητικής εξέλιξης, όπου οι μορφές της ύλης έγιναν όλο και περισσότερο περίπλοκες και διαφοροποιημένες. Το σύμπαν παράγει καινοτομία και εν συνεχεία ενεργεί προκειμένου να την διατηρήσει και ακολούθως χρησιμοποιεί αυτή την καινοτομία για να δομήσει το επόμενο επίπεδο καινοτομίας. Κατόπιν, ο κύκλος επαναλαμβάνεται.

Καθώς «η καινοτομία φτάνει στα ύψη, νέα καλλιτεχνικά κινήματα, νέες εφευρέσεις, νέες τεχνολογίες, νέα κοινωνικά ήθη, νέες τάξεις εμφανίζονται» και στη συνέχεια, η συνήθεια επανέρχεται και προσπαθεί να αποκαταστήσει τα παλιά πρότυπα ή να καθιερώσει νέα. Κάτι πολύ σημαντικό συμβαίνει, όμως, εδώ και πολύ καιρό. “Το σύμπαν μετακίνησε τα αβγά του όλο και περισσότερο σε ένα καλάθι”, ώσπου ξαφνικά, «Όλη η φύση ανέστειλε τη δραστηριότητά της για να γυρίσει και να παρακολουθήσει τον χόμο σάπιενς... να ανεβαίνει στη σκηνή και να εργάζεται με καινοτομίες σε κλίμακα που δεν έχει ξαναγίνει ποτέ».

Έχοντας ανέβει στη σκηνή εξ ονόματος του χόμο σάπιενς και εργαζόμενοι υπό την εποπτεία των Επτά Ασραμικών Ακτίνων της Ιεραρχίας, επικαλούμαστε – *Ας εκφράσει ο Όμιλος την Ποιότητα του Ανώτερου Οράματος*, καθώς μαθαίνουμε να εργαζόμαστε με καινοτόμες ιδέες και μορφές έκφρασης που υποστηρίζουν τη συνεταιριστική δραστηριότητα, τις αρμονικές κοινότητες, τα παγκόσμια πολιτικά συστήματα και τις ποιότητες της ελευθερίας, της ισότητας και της αδελφοσύνης, με πρωτότυπους τρόπους.

1. Laurence Oliphant (Λόρενς Όλιφαντ), *Επιστημονική Θρησκεία*, σ. 49

οΟο

Benedict Nzioki

Θα χρησιμοποιήσω μια παροιμία των Μασάι ως αναλογία σε μια στοχαστική προσέγγιση πάνω στην τονική σκέψη. Η παροιμία αυτή λέει ότι,

«Η ζέβρα παίρνει τις ρίγες της μαζί όπου κι αν πάει».

Οι Μασάι είναι μία από τις 42 φυλές της Κένυας. Είναι ως επί το πλείστον νομάδες κτηνοτρόφοι και ικανοί κυνηγοί. Όταν επισκεφτείτε την Κένυα, αυτά που μπορεί να δείτε ως πολιτιστικά αντικείμενα/ενδυμασίες το πιθανότερο είναι ότι προέρχονται από τον πολιτισμό των Μασάι, οι οποίοι έχουν διατηρήσει ζωντανή την κουλτούρα τους. Το όνομα «Ναϊρόμπι» (πρωτεύουσα της Κένυας) είναι λέξη των Μασάι και σημαίνει «τόπος με ήρεμα νερά». Στο Ναϊρόμπι υπάρχει μια αγορά όπου μπορείτε να αγοράσετε παραδοσιακές στολές και άλλα θεματικά είδη των Μασάι.

Προέρχομαι από μια διαφορετική φυλή, την Kamba, αλλά δεν βρήκα κάποια καλύτερη αναλογία από τις παροιμίες της φυλής μου. Οι φιλόσοφοι πρόγονοί μας φαίνεται ότι το έχασαν αυτό. Ας χρησιμοποιήσω λοιπόν τη φιλοσοφία των Μασάι.

«Η ζέβρα παίρνει τις ρίγες της μαζί όπου κι αν πάει».

Για μένα, αυτή η παροιμία φαίνεται να περιλαμβάνει πρακτικότητα και συνέπεια, ή κάτι που την καθιστά διαχρονική.

Μπορούμε να φανταστούμε μια ομάδα από λευκά ζώα που ταξιδεύουν σε μια μακρινή χώρα για να διακηρύξουν την ομορφιά που έχουν οι ζέβρες στην πατρίδα τους. Όταν συ-

ναντούν το ακροατήριό τους, ισχυρίζονται ότι είναι ζέβρες. Έπειτα, αρχίζουν να δελεάζουν το ακροατήριο να επισκεφθεί τη χώρα τους για να διαπιστώσει πόσο όμορφες είναι οι ζέβρες. Και συνεχίζουν να εξηγούν ότι οι ζέβρες είναι μοναδικά πλάσματα με μαύρες και άσπρες ρίγες.

Σε αυτό το σημείο, προφανώς και θα τεθεί από το ακροατήριο η ερώτηση: είστε ζέβρες; Και αν απαντήσουν καταφατικά, η επόμενη ερώτηση θα είναι: πού είναι οι ρίγες σας/ γιατί δεν έχετε ρίγες; Δεν ξέρω τι απάντηση θα μπορούσαν να δώσουν σε αυτό το σημείο. Το ακροατήριο είναι πιθανό να χάσει την εμπιστοσύνη του στα όσα λέγονται. Αυτά τα όντα θα αφιερώσουν πολύ χρόνο και ενέργεια για να αποδείξουν τον εαυτό τους – επειδή η ποιότητα για τις ζέβρες την οποία εξήγησαν με την ποιότητα την οποία ως ζέβρες εκφράζουν, διαφέρουν μεταξύ τους. Είναι λευκά ζώα που ισχυρίζονται ότι είναι ζέβρες, όμως αυτό που ισχυρίζονται είναι ότι οι ζέβρες έχουν ρίγες. Ένα ακροατήριο των Μασάι θα τους ρωτήσει: μήπως ξεχάσατε τις ρίγες σας; Δεν ξέρετε ότι μια ζέβρα παίρνει τις ρίγες της μαζί όπου κι αν πάει; Το ακροατήριο πολύ αμφιβάλλει αν αυτά τα όντα αντιλαμβάνονται την ποιότητα της ζέβρας.

Επιστρέφοντας στην τονική σκέψη: Ας εκφράσει ο όμιλος την ποιότητα του κρυμμένου οράματος.

Ο όμιλος θα πρέπει να εκφράσει ορθά (να καταστήσει γνωστό) αυτό που βλέπει στα εσωτερικά πεδία (τα όντα που πηγαίνουν σε μια άλλη χώρα για να εξηγήσουν το πώς μοιάζουν οι ζέβρες). Ο όμιλος θα έχει επιτυχία αν επιδείξει πρακτικότητα και συνέπεια στην έκφραση αυτού που βλέπει πνευματικά. Προηγείται μια σαφής κατανόηση. Επομένως, αν ο όμιλος θεωρείται όπως ένας Μασάι βλέπει τη ζέβρα στην παραπάνω αναλογία, τότε η σαφής κατανόηση και έκφραση αυτών των ποιοτήτων: Αδελφοσύνη, Καλή θέληση, Ολοκλήρωση, Αγάπη και Σύνθεση, θα είναι οι λωρίδες τις οποίες αυτή η ζέβρα θα πρέπει να εκφράζει όπου κι αν πάει. Αυτή η βασική ιδέα απαιτεί μια έμπρακτη και αξιόπιστη έκφραση των όσων βλέπουμε ή οραματιζόμαστε στα πνευματικά πεδία.

Ευχαριστώ.

οΟο

Alice Correira

Κάθε άνθρωπος είναι προικισμένος με μοναδικές ποιότητες που τον προετοιμάζουν να συμμετάσχει στον κόσμο, αναζητώντας *το αγαθό, το όμορφο και το αληθινό*. Άλλοι μπορεί να το αποκαλούν *σπέρμα*, άλλοι *σπινθήρα*, ανεξάρτητα από την ονομασία όμως, πρόκειται στην πραγματικότητα για το φως της ψυχής, που λάμπει εντός μας και διαμέσου ημών.

Αυτό το εσωτερικό φως θα μπορέσει να αφυπνιστεί μόνο με την ανάπτυξη της συνείδησης, προσφέροντας μια πιο περιεκτική προοπτική του περιβάλλοντος γύρω μας και παρέχοντάς μας την ικανότητα να μεταδώσουμε το καλό σε περισσότερους ανθρώπους σε αυτή την περιπέτεια που καλείται ζωή.

Σήμερα, σε μεγάλο βαθμό, ο κόσμος βιώνει δύσκολες συνθήκες· ταυτόχρονα, όμως, υπάρχει ένας αυξανόμενος αριθμός ανθρώπων από διαφορετικές γενιές σε κάθε χώρα, που υψώνουν τις διαφωτιστικές τους φωνές τόσο για λογαριασμό των συνανθρώπων τους, όσο και του πλανήτη. Οι δράσεις αυτές εδράζονται στη σύμπραξη καρδιών που κατανοούν και διανοιών που αγαπούν, προωθώντας έτσι την καθιέρωση μιας νέας παγκόσμιας τάξης πραγμάτων που θα βασίζεται στην ένωση των λαών και των εθνών.

Στο πλαίσιο αυτό, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε το ρόλο των Ηνωμένων Εθνών και όλων όσων συνεργάζονται μαζί τους, αν και θα πρέπει να ερμηνεύουμε τις προσπάθειές τους ως ένα έργο σε εξέλιξη.

Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών έχει θέσει ως στόχο την ειρήνη, την αξιοπρέπεια, την ισότητα και την ευημερία για τους ανθρώπους και τον πλανήτη και τα ιδεώδη αυτά εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από την εφαρμογή των 17 Στόχων Βιώσιμης Ανάπτυξης. Αυτοί οι στόχοι, που θεωρούνται η καρδιά της Ατζέντας 2030, αποτελούν ένα κάλεσμα για δράση από κοινού, ως ένδειξη παγκόσμιας συνέργειας, βασισμένης σε μια γνήσια συνεργασία για το διεθνές καλό.

Είτε υποστηρίζουμε την υλοποίηση ενός συγκεκριμένου στόχου, είτε συμμετέχουμε σε ένα παγκόσμιο κίνημα, είτε απλώς εφαρμόζουμε καλές πρακτικές, μπορούμε, επίσης, να ενταχθούμε στις διάφορες ομάδες διαλογισμού που προσπαθούν να φέρουν σε πέρας τις νέες πραγματικότητες, προκειμένου να δημιουργήσουμε ένα μέλλον με νόημα.

Όταν σε αυτό προστεθεί το γεγονός ότι στην έδρα του ΟΗΕ υπάρχει μια αίθουσα διαλογισμού, τότε μπορούμε να το ερμηνεύσουμε ως μια σύνδεση ανάμεσα σε ανώτερο και κατώτερο· ως έναν τρόπο δημιουργίας μιας εσωτερικής εστίασης στην υπηρεσία του ανώτατου δυναμικού των Ηνωμένων Εθνών. Σε αυτή την ανώτερη ενεργειακή ώθηση, αν προσθέσουμε τη φωτισμένη συμμετοχή μας, θα διαμορφώσουμε *συνεργατικές σχέσεις για τους στόχους*, όπως διατυπώνεται στον 17ο Στόχο.¹

Επειδή κάθε φωνή εμπεριέχει δύναμη και κάθε πράξη προς το καλό μετράει, θα πρέπει να γίνουμε εταίροι συνεργασίας εργαζόμενοι από κοινού για τη δημιουργία ενός νέου μέλλοντος, με την πίστη ότι αυτό θα επιτευχθεί, διότι, όπως μας βεβαιώνει ο Θιβετανός Διδάσκαλος, η αγάπη του περιβάλλει όλους εκείνους «που μάχονται για το καλό».²

Ας συνεχίσουμε να συμεριζόμαστε αυτή την αγάπη με τη μορφή εποικοδομητικών δράσεων, διατηρώντας στο νου μας τη σοφή συμβουλή που δόθηκε στον Μικρό Πρίγκιπα στο περίφημο βιβλίο του Σαιντ-Εξυπερύ:

«Μόνο με την καρδιά μπορεί κανείς να δει σωστά· το ουσιώδες είναι άρατο στο μάτι».³

1. Οι 17 Στόχοι Βιώσιμης Ανάπτυξης, <https://sdgs.un.org/goals>

2. Αλίκη Μπέιλη, *Μαθητεία στην Νέα Εποχή*, Τόμ. Ι, σ. 101.

3. Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ, *Ο Μικρός Πρίγκιπας*, σ. 48.

Ανοιχτή Συνεδρία – Λονδίνο

Σάββατο Απόγευμα, 7 Ιουνίου 14:00-17:30

Καλωσόρισμα και Εισαγωγή

Christine Morgan

Καλησπέρα σε όλους – ένα θερμό καλωσόρισμα σε όσους είστε εδώ, στην αίθουσα βιβλιοθήκης στο Λονδίνο, καθώς και σε όσους συμμετέχουν μέσω Zoom. Ευχαριστούμε ιδιαίτερα και όσους από εσάς ταξίδεψαν από μακριά για να είναι μαζί μας σήμερα. Η σχολή του Λονδίνου διοργανώνει πάντα την τρίτη και τελική φάση της τριπλής συνδιάσκεψης που ξεκίνησε στη Νέα Υόρκη κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ του Βεσάκ νωρίτερα τον Μάιο και συνεχίστηκε στη Γενεύη το περασμένο Σαββατοκύριακο. Το Λονδίνο λειτουργεί στις πλήρεις χαράς και ελευθερίας ενέργειες της πανσελήνου των Διδύμων ή του Φεστιβάλ του Χριστού, όπως είναι γνωστό, ένα φεστιβάλ που θα γιορτάσουμε την Τρίτη 10 Ιουνίου εδώ και στο διαδίκτυο στις 6.30μμ (8.30μμ ώρα Ελλάδας) —το τελευταίο από τα 3 φεστιβάλ του ανώτερου διαλείμματος του πνευματικού έτους.

Φέτος εργαζόμαστε με μια απαιτητική τονική σκέψη: «Ας εκφράσει ο όμιλος την ποιότητα του Κρυμμένου οράματος». Όχι μόνο γιατί πρόκειται για το όραμα του Θεού, αλλά γιατί γνωρίζουμε ότι το όραμα είναι πάντα μπροστά. Με πολλούς τρόπους, η ιδέα πίσω από αυτό εκφράζεται στο ακόλουθο απόσπασμα του Θιβετανού, το οποίο έχει έρθει συχνά στο νου μου κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου και θα μπορούσε κάλλιστα να ειπωθεί ότι συνοψίζει τον σκοπό πίσω από την Σχολή Αρκέην ως μια σχολή διαλογισμού, μελέτης και υπηρεσίας. Μας επισημαίνει στη Μαθητεία στη Νέα Εποχή, Τόμ. II, ότι

«Η εσωτερική γνώση δεν αποβλέπει στο να οδηγήσει την πνευματική σας ζωή σε μεγαλύτερη και αυξανόμενη υποκειμενικότητα· στόχος δεν είναι μια περισσότερο εσωστρεφής ζωή και μια εκπαίδευση που θα σας καταστήσει έναν ουσιαστικά εσωστρεφή και επομένως καθαρό μυστικιστή. Ακριβώς το αντίθετο επιδιώκεται· όλα όσα είναι ουσιαστικά ο μαθητής στα εσωτερικά πεδία πρέπει να γίνουν αντικειμενικά· έτσι η πνευματική του ζωή γίνεται καθημερινή υπόθεση». Μόνο τότε η ζωή μας θα καταστεί εξωτερικά αποτελεσματική, συγχωνεύοντας την εσωτερική και την εξωτερική όψη. Οπότε, για να επανέλθουμε στην τονική σκέψη, η έμφαση δίνεται στην Έκφραση, πώς δηλαδή αναγνωρίζουμε τις νέες αναδυόμενες ποιότητες που αναζητούν έκφραση στην ανθρώπινη συνείδηση και πώς τις ακτινοβολούμε προς τα έξω.

Καθώς οδεύουμε όλο και εγγύτερα προς την Υδροχοϊκή Εποχή, θα παρατηρείται εκπληκτική ανθρώπινη πρόοδος σε πολλούς τομείς της ζωής, παράλληλα με την επίδραση που έχει στην ανθρωπότητα η εισερχόμενη ακτίνα της τελετουργικής τάξης. Συχνά, όταν εισέρχεται μια νέα ενέργεια, διεγείρονται οι κατώτερες όψεις της ανθρώπινης φύσης και τα αποτελέσματά της, όπως η τυποποίηση, η υπερβολική ρύθμιση κ.λπ., ταυτόχρονα όμως αναδύονται σταθερά και οι ανώτερες ποιότητες, ενώ αναμφίβολα η αξία αυτής της ακτίνας της «Τελετουργικής Μαγείας ή Οργάνωσης» θα γίνει το μέσον έκφρασης παντού στον κόσμο του Νέου Ομίλου των Παγκόσμιων Υπηρετών, αυτού του ομίλου των εμπνευσμένων στοχαστών οι οποίοι πρωτοστατούν με τις νέες ιδέες που θα τροφοδοτήσουν την ερχόμενη εποχή και οι οποίοι σήμερα αγωνίζονται ενάντια σε κάθε αντιξοότητα αυτής της ζοφερής και ταραχώδους μεταβατικής περιόδου. Αυτοί οι στοχαστές μπορούν να βρεθούν σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης προσπάθειας μέσω απλών αναζητήσεων στο YouTube και σε άλλες κοινωνικές πλατφόρμες. Αυτό παρέχει ελπίδα για μια μελλοντική μορφή παγκόσμιας δημοκρατίας που υπερβαίνει τα εθνικά σύνορα.

Αυτό το Σαββατοκύριακο, το πρόγραμμα το οποίο έχουμε πραγματεύεται την τονική σκέψη από ένα ευρύ φάσμα απόψεων και πιστεύουμε ότι οι συλλογικοί ομαδικοί μας στοχασμοί και διαλογισμοί θα ενδυναμώσουν περαιτέρω την ομαδική σκεπτομορφή που δομήσαμε γύρω από αυτή την τονική σκέψη στη Νέα Υόρκη και τη Γενεύη και ότι αυτή η σκεπτομορφή θα χρησιμεύσει ως φάρος φωτός, αγάπης και δύναμης στην ανθρώπινη συνείδηση.

Για να επιστρέψουμε στην περίοδο της επικείμενης πανσελήνου, μας εμπνέει το γεγονός ότι εργαζόμαστε με την αύξηση των ενεργειών του φεστιβάλ των Διδύμων, το οποίο διαπνέεται από Αγάπη - Σοφία, την υπερέχουσα επίδραση του ηλιακού μας συστήματος, την οποία επιδιώκουμε να εκφράσουμε στο έπακρο. Αυτός ο εορτασμός του Φεστιβάλ του Χριστού—του Χριστού ως Παγκόσμιου Δασκάλου— αντανακλάται στις ανθρώπινες καρδιές αυτής της εποχής ως θέληση για το καλό, μια δύναμη που πρέπει να πυρπολήσει τον κόσμο με το πνεύμα της σχέσης. Οι ομάδες μαθητείας έχουν αναλάβει να σταθούν σε μαζική πρόθεση, ανεξάρτητα από τις αναταραχές και τις κρίσεις που εκτυλίσσονται, για να βοηθήσουν στον αναγκαίο μετασχηματισμό της ανθρώπινης συνείδησης.

Όσοι από εσάς ήσασταν μαζί μας κατά τη διάρκεια της περιόδου των συνδιασκέψεων θα γνωρίζετε ότι το έτος 2025 έχει μεγάλη σημασία, καθώς στο τέλος κάθε πρώτου τετάρτου του αιώνα, η Πνευματική Ιεραρχία του πλανήτη μας συγκαλεί ένα κονκλάβιο για να αποφασίσει για τη μελλοντική κατεύθυνση της ανθρωπότητας και την εξέλιξη του θείου Σχεδίου. Στο βιβλίο *Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας* αναφέρεται ότι, κατά πάσα πιθανότητα, θα ληφθούν αποφάσεις για την επόμενη φάση της διαδικασίας εξωτερίκευσης. Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι πρόκειται να συμβεί καθώς ζούμε αυτούς τους μάλλον ταραχώδεις καιρούς, μπορούμε όμως να μείνουμε σταθεροί όλοι μας από κοινού δημιουργώντας έναν καθαρό αγωγό μέσω του οποίου οι ανώτερες εντυπώσεις μπορούν να ρέουν και να προσλαμβάνονται από δεκτικές διάνοιες.

Η μαθητεία εκφράζεται πλέον ως ομαδική μαθητεία. Δεν απαιτείται από εμάς να είμαστε τέλειοι, ευτυχώς, αλλά όλοι μαζί δημιουργούμε ένα υψηλότερο, ισχυρότερο πεδίο συνείδησης για να έρθουμε σε επαφή με ενέργειες που δεν μπορούν να προσεγγιστούν και να εφελκυστούν ατομικά. Παρ' όλα αυτά, στην καρδιά κάθε ομίλου βρίσκονται ατομικοί ζηλωτές, που όλοι αναζητούν την αλήθεια και πασχίζουν να γίνουν εκφράσεις του κρυμμένου οράματος. Αυτή η πνευματική επιθυμία επιβεβαιώνεται υπέροχα στο μάντραμ *Η Βεβαίωση του Μαθητή*. Έτσι, πριν ξεκινήσουμε, ας σιωπήσουμε για μερικές στιγμές και στη συνέχεια ας εκφέρουμε από κοινού το μάντραμ ακολουθούμενο από την εκφώνηση της ιερής λέξης μία φορά. Η κάρτα βρίσκεται στα πακέτα σας και στην οθόνη.

****

Σήμερα το απόγευμα θα ξεκινήσουμε με μια ομιλία ενός από τους διαχειριστές μας, τον Peter Peuler, με θέμα «Το Αιωρούμενο Νέφος της Σοφίας». Μετά την ομιλία του θα υπάρξει χρόνος για συζήτηση σε πάνελ και στη συνέχεια 4 μαθητές θα παρουσιάσουν τις δημιουργικές τους εντυπώσεις από την τονική σκέψη, ενώ θα ακολουθήσει οραματισμός.

Το Αιωρούμενο Νέφος της Σοφίας

Peter Peuler

Γειά σας φίλοι,

Η φράση «Το νέφος των επιστητών πραγμάτων» πάντα με γοήτευε. Παραπέμπει στη ζωντάνια μιας επικείμενης καταιγίδας που θα μπορούσε είτε να θρέψει διψασμένα φυτά είτε να κατακλύσει τη γη με πλημμύρες και μαζικές καταστροφές. Αυτό υπενθυμίζει τους φυσικούς ελέγχους και τις ισορροπίες των νόμων που διέπουν την πνευματική ανάπτυξη. Η γνώση των εσωτερικών διεργασιών του πλανήτη μας θα πρέπει να αποκτάται αργά και βαθμιαία και να αντιστοιχεί με το πνευματικό και εξελικτικό στάδιο του μαθητή και της Ανθρωπότητας στο σύνολό της. Η υπερβολή ή η έλλειψη είτε λειτουργούν κατακλυσμαία είτε προκαλούν στέρηση ευκαιριών. Πώς, συνεπώς, θα προσεγγίσουμε αυτό το νέφος, με τρόπο που να απελευθερώσει ακριβώς το ορθό άθροισμα ιδεών, της γνώσης που θα μπορέσει να μετασχηματιστεί σε σοφία;

Ο Πατάντζαλι, του οποίου οι σούτρα μεταφράστηκαν από την Αλίκη Μπέιλι και σχολιάστηκαν στο βιβλίο της «Το Φως της Ψυχής», έλεγε ότι «το νέφος γίνεται αντιληπτό σαν αποτέλεσμα έντονης συγκέντρωσης και ηρέμησης των κατώτερων τροποποιήσεων, αλλά μέχρι να αναλάβει τον έλεγχο η ψυχή ή ο Διδάσκαλος, η γνώση της ψυχής δεν μπορεί να εκχυθεί στο φυσικό εγκέφαλο δια της έκτης αίσθησης, του νου».¹ Προς το τέλος των σούτρα επιβεβαιώνει, ότι «όταν ένας άνθρωπος μπορεί να αποσπάσει τα μάτια του από όλα όσα αφορούν το φυσικό, συναισθηματικό και νοητικό, και να τα υψώσει κατευθύνοντάς τα πέρα από τον εαυτό του, θα αποκτήσει επίγνωση “του επισκιάζοντος νέφους της πνευματικής γνώσης”, ή του “νέφους των επιστητών πραγμάτων”, όπως επίσης μεταφράστηκε».² Ενώ η λέξη “νέφος” υποδηλώνει μεγάλη δυναμική, η λέξη «επισκίαση» παρουσιάζει επίσης ενδιαφέρον. Μας υπενθυμίζει ότι ο Δάσκαλος Ιησούς όταν ενσαρκώθηκε πριν από 2000 χρόνια “επισκιάστηκε” από τον Χριστό. Αυτό φέρνει το νέφος πολύ πιο κοντά και προσδίδει μια ορισμένη αμεσότητα. Ο Πατάντζαλι το καθιστά αρκετά σαφές, ότι η εστίαση στην προσωπικότητα με όλες τις χαρές και τις λύπες της δεν θα αρκέσει για να προκαλέσει την καταστάλαξη αυτού του νέφους. Εφόσον η τονική μας σκέψη εστιάζεται στην έκφραση της ποιότητας του κρυμμένου οράματος, οφείλουμε να αξιοποιήσουμε αυτό το νέφος προκειμένου να αποκτήσουμε μια ιδέα για το ποια ακριβώς ποιότητα πρόκειται να εκφράσουμε.

Όπως όλοι γνωρίζουμε, η Σχολή Αρκέην βασίζεται στον εσωτερικό διαλογισμό, στη μελέτη και την υπηρεσία ως τρόπο ζωής. Επομένως, αυτά είναι τα εργαλεία με τα οποία εργαζόμαστε. Η αξία του εσωτερικού διαλογισμού βρίσκεται στο ότι σταδιακά δομούμε την ανταχκάρανα, αυτή τη γέφυρα στη συνείδηση που χρησιμοποιεί τον κατώτερο νου, τον ανώτερο νου και τον αφηρημένο νου προκειμένου να διεισδύσει στο νέφος και να κατακρημνίσει την πνευματική γνώση και σοφία από το βουδδικό πεδίο, το πεδίο της ενόρασης. Όταν οι τρεις όψεις του νου είναι ευθυγραμμισμένες και σε δονούμενη αρμονία, η γνώση και η σοφία μπορούν να εισρεύσουν στον εγκέφαλο. Μας λέγεται ότι, στο πεδίο της ενόρασης η αγάπη είναι αγνός λογισμός, το προϊόν της ουσίας διάνοιας και καρδιάς. Λαμβάνοντας υπόψη την κατάσταση του κόσμου σήμερα, αυτή η συμπύκνωση της συγχώνευσης καρδιάς και νου είναι ιδιαίτερα αναγκαία. Η σημασία αυτού του έργου δόμησης της γέφυρας προς το βουδδικό πεδίο είναι πολύ προφανής. Το έργο μας πρέπει να ακολουθεί το σχήμα της διείσδυσης, πόλωσης και καταστάλαξης. Αυτό απαιτεί χρόνο και κάθε στάδιο πρέπει να ολοκληρώνεται προσεκτικά. Μετά από χρόνια διείσδυσης, πόλωσης και καταστάλαξης της ενέργειας των εξωτερικών πετάλων του εγωϊκού λω-

τού, ο όμιλος πρέπει τώρα να εστιαστεί στα εσωτερικά πέταλα, ανοίγοντας προς τον κόσμο της Πνευματικής Τριάδας. Μόνο με την εστιασμένη χρήση του αφηρημένου νου καθίσταται δυνατή η επαφή με την ενόραση. Αυτό το μέρος του νου, το κατώτερο επίπεδο της Πνευματικής Τριάδας, είναι εκείνο που μπορεί να διεισδύσει στην περιοχή της συνείδησης όπου εργάζεται η Ιεραρχία. Όταν τελικά πολωθεί η συνείδηση στο βουδδικό πεδίο, μπορούμε να γνωρίζουμε τι και πότε να υποστεί καταστάλαξη.

Κατά τη διάρκεια πολλών από τους ομαδικούς μας διαλογισμούς, παίρνουμε τη θέση μας μέσα στην περιφέρεια του Μεγάλου Άσραμ, της Ιεραρχίας, το Άσραμ του Σανάτ Κουμάρα. Μπορούμε τότε να γίνουμε η ποιότητα που επιθυμούμε να εκφράσουμε. Η ποιότητα του κρυμμένου οράματος δεν είναι πάγια, όπως τίποτα δεν είναι παγιωμένο και στατικό στο σύμπαν μας. Το κρυμμένο όραμα θα μένει πάντα κρυμμένο, λόγω του ότι εξελίσσεται όπως εξελίσσονται τα πάντα, συμπεριλαμβανομένου Εκείνου εντός του οποίου ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε και του Οποίου το όραμα επιζητούμε να αγγίξουμε και να εφαρμόσουμε καθώς αυτό επηρεάζει το Σχέδιο.

Η μελέτη αποτελεί, επίσης, αναπόσπαστο μέρος της εργασίας μας, διότι, όπως παρατήρησε η Αλίκη Μπέιλι, ο μαθητής πρέπει να αναπτύξει έναν «καλά εφοδιασμένο νου». Η εισερχόμενη γνώση, η σοφία και η πνευματική ενόραση πρέπει να ερμηνευτούν από τον κατώτερο νου προτού μπορέσουν να αποτυπωθούν επωφελώς στον εγκέφαλο. Η μελέτη κρατά το νου ανοιχτό και επάγρυπνο σε μεταβαλλόμενες συνθήκες και μεταβαλλόμενες μορφές καθώς οι εισερχόμενες πνευματικές ενέργειες μεταφέρουν δύναμη και ευρύτερη όραση. Μια ευρεία ανάγνωση και μελέτη παρέχει στον εσωτερικό διαλογισμό ένα στέρεο υπόβαθρο, αποτρέποντας τη διολίσθηση σε μια κατάσταση όπου παγιωμένες ιδέες υπεισέρχονται στον νοητικό μηχανισμό του μαθητή. Παράλληλα με τη μελέτη προβάλλει η ανάγκη διατύπωσης ερωτημάτων σχετικά με την ορθή κατεύθυνση που πρέπει να παρθεί και την ορθή χρονικότητα στον συντονισμό των κύκλων της προσπάθειας. Η τακτική ακολουθία των κύκλων της νέας σελήνης και της πανσελήνου συμβάλει στην ενδυνάμωση της ομαδικής υπηρεσίας μέσω διαλογισμού και βοηθά το Νέο Όμιλο Υπηρετών του Κόσμου στην τήρηση της εντολής «να εργάζεται στα διαλείμματα, διατηρώντας έτσι την πρόοδο του Σχεδίου».

Θα έλεγε κάποιος ότι η υπηρεσία, το έμφυτο ένστικτο της ψυχής, είναι η κατ' εξοχήν μέθοδος προετοιμασίας του εδάφους ώστε να δεχτεί τις εισερχόμενες σταγόνες σοφίας που περιέχουν την ποιότητα του κρυμμένου οράματος. Θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε γιατί είναι έτσι; Όλο και περισσότερο, η επιστήμη αποδεικνύει ότι τα πάντα συνδέονται μέσα στον πλανήτη και ακόμη πέραν αυτού. Η ηλεκτρική και μαγνητική φύση του πανταχού παρόντος αιθερικού περιβλήματος που περιβάλλει και διαπερνά όλες τις μορφές δίνει υπόσταση στην κινεζική ιδέα ότι το φτερούγισμα μιας πεταλούδας επιδρά σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο αιθερικός ιστός καθιστά επίσης την υπηρεσία μια πράξη εφέλκησης η οποία συμβάλει στην ανάδειξη της ενόρασης. Ο υπηρετών και ο υπηρετούμενος συνδέονται σε μια σχέση αμοιβαιότητας καθώς η ενέργεια κυκλοφορεί ανάμεσά τους. Εφόσον τα πάντα είναι συνδεδεμένα, ο υπηρετών υπηρετείται και ο ίδιος αφού η ενέργεια κυκλοφορεί.

Η πραγματική υπηρεσία προϋποθέτει την τήρηση της απαίτησης που θέτει ο Πατάντζαλι: «να υψώσουμε τα μάτια μας και να τα κατευθύνουμε μακρύτερα από τον εαυτό μας», αποκτώντας έτσι επίγνωση για κάτι μεγαλύτερο από εμάς, γι' αυτό το επισκιάζον νέφος. Η αγάπη ως σχέση και η λογική ως προϊόν μιας ολοκληρωμένης άποψης εντυπώνουν τότε την ουσία και συμμετέχουν στο έργο της λύτρωσης. Ο υπηρετών και ο υπηρετούμενος γίνονται με φυσικό τρόπο μέρος της θείας κυκλοφορικής ροής. Η Σχολή Αρκέην είναι

εξαιρετικά καλά προετοιμασμένα για τη συνέχιση του έργου της. Ως τμήμα του κέντρου καρδιάς του Νέου Ομίλου Εξυπηρετητών του Κόσμου, ο οποίος είναι και ο ίδιος μέρος του πλανητικού άζνα, η ομάδα συγχωνεύει το νου και την καρδιά και έτσι μπορεί να αποτελέσει γέφυρα μεταξύ του πλανητικού κέντρου καρδιάς, της Ιεραρχίας, και του πλανητικού κέντρου λαιμού, της Ανθρωπότητας. Κατανοώντας την σύνδεση των πάντων και ότι ο διαχωρισμός είναι κατά βάση μια πλάνη, με την γεφύρωση του χάσματος μεταξύ Ανθρωπότητας και Ιεραρχίας, οι διαλογισμοί μας, ως άτομα και ως ομάδα, μπορούν να διεισδύσουν και να μεταφέρουν γνώση και σοφία προς χρήση ολόκληρης της Ανθρωπότητας. Επιστήμονες, καλλιτέχνες, πολιτικοί, εργαζόμενοι στον τομέα της υγείας κ.λπ. μπορούν να επωφεληθούν συνειδητά ή ασυνείδητα από τις προσπάθειές μας. Με την ίδια έννοια, επωφελούμαστε εμείς από όλους εκείνους τους πνευματικούς αναζητητές και υπηρέτες κάθε παράδοσης. Το έργο μας γίνεται πραγματικά παγκόσμιο στις εφαρμογές και τα αποτελέσματά του. Οι ιδέες που κατασταλάζουν είναι διαθέσιμες σε όλους μέσω των αιθερικών διασυνδέσεων. Το διαδίκτυο και ο παγκόσμιος ιστός αποτελούν εξωτερικεύσεις αυτής της ιδέας της σύνδεσης και της αλληλεξάρτησης.

Οι ιδέες που απορρέουν από το πεδίο της ενόρασης, όπου ζει και λειτουργεί η Ιεραρχία, αφορούν το Σχέδιο με βάση τον Ανώτερο Σκοπό. Ποτέ δεν αφορούν τις ζωές της προσωπικότητας, όπως αναφέρει ο Πατάντζαλι. Αυτές οι ιδέες πρέπει να τροποποιούνται, να εξειδικεύονται και να προσαρμόζονται καθώς περνούν μέσα από πυκνότερη ουσία στο νοητικό πεδίο. Πρέπει να τους δοθεί η κατάλληλη μορφή που να ανταποκρίνεται στις άμεσες ανάγκες της Ανθρωπότητας και στη σχέση της με τα κατώτερα και ανώτερα βασίλεια. Η ποιότητα αυτών των ιδεών έλκει και άλλες ιδέες, προκειμένου από κοινού να διαμορφώσουν τελικά το εσωτέρο Σχέδιο σε εξωτερική εκδήλωση. Η ποιότητα σχετίζεται πάντα με τη δεύτερη όψη, που συνδέει τη Ζωή και την Εμφάνιση. Είναι εκείνο το κάτι που στέκει πίσω από τις εξωτερικές αισθήσεις ενώ παράλληλα τις καθορίζει. Όλοι μας διαθέτουμε αυτή την έμφυτη διακριτική ικανότητα αναγνώρισης της ποιότητας. Είναι εκείνο το κάτι που προκαλεί ένα αίσθημα σύνδεσης και ευεργεσίας. Εκατομμύρια άνθρωποι συρρέουν κάθε χρόνο στο Λούβρο της Γαλλίας για να ρίξουν μια ματιά σε μια γυναίκα με μυστηριώδες χαμόγελο. Δεν είναι σε θέση να αναλύσουν τις τεχνικές που χρησιμοποιήθηκαν για τη ζωγραφική της Μόνα Λίζα, ωστόσο αισθάνονται την ποιότητα του έργου ενός μεγάλου καλλιτέχνη. Η ποιότητα του κρυμμένου οράματος διαπνέεται από αγάπη/σοφία και από την ευρύτερη ανάγκη να ανυψώσει, να θεραπεύσει και να λυτρώσει.

Πρόσφατα έπεσα πάνω σε ένα πολύ ενδιαφέρον ενημερωτικό δελτίο στο διαδίκτυο που ονομάζεται *Ημερήσιο Ενημερωτικό Δελτίο Καινοτομίας* (The Daily Innovation Newsletter), στο οποίο καθημερινά συγκεντρώνονται οι τελευταίες εξελίξεις στους τομείς της τεχνολογίας, της ενέργειας, της τεχνητής νοημοσύνης, της βιωσιμότητας και της υγειονομικής περίθαλψης. Περιηγούμενος αυτές τις σύντομες περιλήψεις, μου έκανε εντύπωση ότι οι επιστήμονες και οι ερευνητές αξιοποιούσαν αυτές τις σταγόνες εκ του νέφους, στου οποίου την καταστάλαξη, τόσο εμείς όσο και αμέτρητες άλλες ομάδες, συμβάλλουμε. Επιστήμονες από πολλές διαφορετικές χώρες, που ορισμένες φορές συμπράττουν με άλλους από χώρες με αντίθετα πολιτικά καθεστώτα, βρίσκουν λύσεις σε παγκόσμια προβλήματα και διευρύνουν τα όρια της γνώσης και του ανθρώπινου δυναμικού. Φέρνουν στο προσκήνιο τις αφηρημένες ιδέες και τις εφαρμόζουν στην υπηρεσία του συνόλου. Το ενημερωτικό δελτίο έχει ενδιαφέρον διότι στο τέλος κάθε σύντομης περίληψης παρέχει μια ένδειξη σχετικά με τη θετική χρήση της ανακάλυψης ή της έρευνας.

Όταν αναλογιστούμε αυτές τις έρευνες που διεξάγονται σε ολόκληρο τον κόσμο, μας υπενθυμίζεται, επίσης, ότι τα αποτελέσματα που δημιουργούν οι εισερχόμενες ιδέες

εξαρτώνται από τα κίνητρα και τις ποιότητες των ανθρώπων που τις χρησιμοποιούν. Για παράδειγμα, η νέα τεχνολογία των μη επανδρωμένων αεροσκαφών μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την παράδοση ιατρικού εξοπλισμού σε δυσπρόσιτες περιοχές ή για την παράδοση όπλων και φαρμάκων σε τρομοκρατικές ομάδες. Οι ιδέες που μεταδίδουν γνώση είναι ουσιαστικά ουδέτερες. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ενίσχυση των χεριών του Νέου Ομίλου των Παγκόσμιων Υπηρετών και των ανδρών και γυναικών καλής θέλησης αποτελεί ένα τόσο ζωτικό μέρος της εργασίας μας. Μόνο αν εμποτίζουμε τις ιδέες με ανώτερη ποιότητα, τα ιδεώδη που δημιουργούνται θα υπηρετούν το Σχέδιο. Είναι επίσης σημαντικό μέρος του έργου μας να δημιουργήσουμε αυτά τα νέα μοτίβα μέσα στο αιθερικό δίκτυο του πλανήτη, έτσι ώστε οι εισερχόμενες νέες ιδέες να μπορούν να κυκλοφορούν με νέο και πιο αποτελεσματικό τρόπο. Μπορούμε να αντιληφθούμε γιατί ο Θιβετανός ανέφερε ότι το έργο των Τριγώνων βρίσκεται κοντά στην καρδιά της Ιεραρχίας. Μετατρέποντας το τρέχον μοτίβο των τετραγώνων σε ένα μοτίβο τριγώνων, οι ενέργειες όψης, του φωτός, της αγάπης και της δύναμης μπορούν να κυκλοφορήσουν καλύτερα μέσα στο υπάρχον μοτίβο, το οποίο φαίνεται να περιορίζεται στα κατώτερα χαρακτηριστικά της τάξης, του ιδεαλισμού, του συγκεκριμένου νου και της αρμονίας μέσω διαμάχης. Οραματιζόμενοι την ενέργεια της ψυχής στο κέντρο του τετραγώνου και τραβώντας γραμμές προς τις τέσσερις γωνίες του τετραγώνου, δημιουργούνται τέσσερα τρίγωνα για κάθε τετράγωνο. Η δυνατότητα για την κυκλοφορία της ενέργειας αυξάνεται εκθετικά.

Υπάρχει μια τάση μεταξύ των πνευματικών αναζητητών να αποθαρρύνονται από το αίσθημα ότι δεν κάνουν αρκετά κατά τη διάρκεια αυτών των περιόδων μεγάλης κρίσης. Η αξία και η σπουδαιότητα του έργου μας είναι πολύ μεγαλύτερη από ό,τι αντιλαμβάνομαστε. Βοηθάμε κυριολεκτικά να δημιουργηθεί η ατραπός για την εξωτερική της Ιεραρχίας και του Χριστού. Ο καθημερινός διαλογισμός, η μελέτη και η υπηρεσία μας είναι το δικό μας μέρος στο ένα και ενιαίο έργο. Ο νους αντιλαμβάνεται την ποιότητα στις λεπτομέρειες, η καρδιά τη βλέπει στις σχέσεις. Ενοποιημένοι μεταξύ τους βλέπουν την αγάπη ως αγνό λογισμό.

Βιβλιογραφικές αναφορές

1. *Το Φως της Ψυχής*, σ. 38
2. *Αυτόθι*, σ. 425

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΕ ΠΑΝΕΛ: PETEP PEULER, BARBARA VALOCORE, MINTZE VAN DER VELDE & LEONIDAS ZOUDROS.

οΟο

Τρεις σπουδαστές διατυπώνουν 3λεπτες στοχαστικές σκέψεις με θέμα «Εκφράζοντας το Κρυμμένο Όραμα».

Cathrine Petrou

Στο βιβλίο «Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα», σελ. 13, πληροφορούμαστε ότι η ανάγκη για τους περισσότερους σπουδαστές είναι να προσεγγίσουν το *νόημα* και να εργαστούν με ιδέες και έννοιες. Όπως σε κάθε συμβολική χρήση των λέξεων που μας δίνονται, η λέξη *νόημα* παρουσιάζεται με πλάγια γράμματα, ώστε να εφιστάται η προσοχή σε αυτήν. Ωστόσο, καμιά προσοχή δεν θα μας βοηθούσε αν δεν συνοδευόταν από νοητική ηρεμία, εκεί μόνο όπου μπορεί να λειτουργήσει η διάκριση – όταν η εστίαση στο νοητικό πεδίο παρακάμπτει το συναισθηματικό σώμα, την επιθυμία και τα στοιχειακά, τα οποία τόσο συχνά πλήττουν αυτή τη νοητική δραστηριότητα. Γι' αυτό το λόγο ο Θιβετανός τονίζει το γεγονός ότι «δεν υπάρχει μια καθορισμένη ερμηνεία για οποιοδήποτε σύμβολο και ότι για κάθε ανθρώπινο ον το σύμβολο αυτό –οποιοδήποτε και αν είναι– θα μεταδώσει μια μοναδική έννοια». Διότι εξαρτάται από την ποιότητα του φορέα μας, τις δυνατότητες προσαρμογής, το περιεχόμενο, το νοητικό υλικό (chitta) και τις διαμορφώσεις που έχει υποστεί με την πάροδο του χρόνου, όλα από τα οποία είναι διαφορετικά στον καθένα και αποτελούν αίτιο και αποτέλεσμα του τρόπου με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο, μέσω της νοητικής ή συναισθηματικής προσέγγισης, με άλλα λόγια μέσω του κάμα μάνας.

Μέσω της ικανότητας για νοητική διαύγεια, η ανάγκη αυτή μετατρέπεται σε έφεση η οποία θα επιτρέψει βαθμηδόν στη φωτισμένη διάνοια να καταστεί δεκτική στην ψυχική ώθηση, μεταφέροντας όψεις του ζητούμενου *νοήματος*. Μια τέτοια αφυπνισμένη ευαισθησία ανοίγει την ατραπό προς τον αφηρημένο νου, την ενόραση και μας επιτρέπει να συνδεθούμε με τον Συμπαντικό νου, από τον οποίο αποκαλύπτονται όψεις του Θεϊού σκοπού.

Αν η ίδια μέθοδος του ανιχνευτικού νοητικού προβολέα εφαρμοστεί στη λέξη «ποιότητα» σε συνάρτηση με το Όραμα, θα διαπιστώσουμε ότι δεν πρόκειται για ένα χαρακτηριστικό ή μια δεξιοτήτα αλλά για την έκφραση της ψυχής, την πνευματική δόνηση ή την ουσία του εσωτερικού οράματος. Σχετίζεται με το πώς πάλλεται αυτό το όραμα και τι μεταδίδει σ' εμάς. Ενδέχεται να είναι ένα όραμα της Ψυχής, ένα όραμα για έναν καλύτερο τρόπο ζωής, για βελτίωση μιας οικονομικής κατάστασης ή για καλύτερες διαφυλετικές σχέσεις, πάνω απ' όλα όμως σχετίζεται με το σχέδιο της Ενότητας.

Τι υπάρχει πίσω από την ενότητα; Ο σκοπός τον οποίο πρέπει να προσπαθήσουμε να βρούμε σε κάθε τι. Αποσκοπούμε να βοηθήσουμε, να κατανοήσουμε, να αγαπήσουμε, να μεταδώσουμε φως και να υπηρετήσουμε. Εμείς ως ψυχές ενσαρκώνουμε αυτόν τον σκοπό και διάγοντας την Κάθετη ζωή μέσω μιας πράξης θέλησης, μπορούμε να κομίσουμε αλήθεια στη ζωή διαμέσου της συνείδησης Του Χριστού. Καθώς το ομαδικό έργο θα αναπτύσσεται, θα μπορέσουμε να καταβιβάσουμε το Όραμα, σαν ένα συλλογικός οργανισμός που πάλλεται ως Μία ρυθμική ζωή και να συντονιστούμε με αυτή την ποιότητα άμεσα, με διαύγεια, διαπερνώντας γοητείες, πλάνες και συναισθηματικές διαστρεβλώσεις. Προικισμένοι με τη Δεύτερη ακτίνα της Αγάπης-Σοφίας, παρατηρούμε μέσα από τον οφθαλμό της ψυχής με απόσπαση, αλλά προσανατολισμένοι σε ορθή δράση και υπηρεσία. Με αυτή την ποιότητα της ευγενούς γνώσης, η ανθρωπότητα θα συνδράμει, μέσω ομαδικής αγάπης, στη διάλυση (dissolution) και συμπύκνωση (coagulation), η οποία είναι ο χαρακτηριστικός φθόγγος της εισερχόμενης Έβδομης Ακτίνας της Τελετουργικής Τάξης.

οΟο

Το νόημα που αποκομίζουμε από τη ζωή διαμορφώνεται από το όραμα που μας διαπνέει. Ανάλογα με την εμβέλεια της ταύτισής μας, μπορεί να βιώνουμε την ίδια κατάσταση με πολύ διαφορετικούς τρόπους. Ταυτιζόμαστε κυρίως με τις γοητείες της προσωπικότητας ή είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε ένα τμήμα του σχεδίου μέσω της ψυχής μας;

Μόλις βιώσουμε το ανώτερο, δεν θα είμαστε ποτέ ξανά ικανοποιημένοι με το κατώτερο. Χάρη στην καθοδήγηση του ηλιακού μας αγγέλου εισάγουμε σταδιακά μια πιο διευρυμένη οπτική της πραγματικότητας στην οποία ζούμε. Καθώς αποκτούμε αναλαμπές του κρυμμένου οράματος και οι προσπάθειές μας αρχίζουν να συγχωνεύονται με το θείο σχέδιο, ένα ανώτερο νόημα υπεισέρχεται στη ζωή μας και αποκτούμε μεγαλύτερη επίγνωση του φωτός, της ομορφιάς και της ενότητας του συνόλου της ύπαρξης. Το αληθινό νόημα μπορεί να οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερο δέος, ενώ κάθε προσωπική γοητεία τελικά αυτοεξαντλείται. Η εμπιστοσύνη αναπτύσσεται μέσα μας καθώς συνειδητοποιούμε σταδιακά τη διασύνδεση των πάντων.

Εφόσον είμαστε όλοι μέρος μιας κοινότητας, μοιραζόμαστε επίσης ένα κοινό όραμα με τους άλλους. Ανά τους αιώνες το όραμα μας έκανε ικανούς να ξεπερνάμε φαινομενικά ανυπέρβλητες αντιξοότητες, μας ένωσε για έναν κοινό σκοπό και ενέπνευσε μεγάλες αξίες μέσα μας. Τέτοια επιτεύγματα μεταδίδονται στη συνέχεια με τη μορφή ιστοριών που θα λειτουργήσουν στη συνέχεια ως μύθος για να ακολουθήσουν άλλοι. Θα πυροδοτήσει το όραμα στους άλλους η δική σας ιστορία, ώστε να τους βοηθήσει να φτάσουν προς το ύψιστο νόημα που είναι προσιτό σε αυτούς, αποκαλύπτοντας παράλληλα τις έμφυτες ιδιότητες του κόσμου;

Στον καθένα από εμάς έχει ανατεθεί η έκφραση μιας διάστασης της αλήθειας. Καθώς συνεργαζόμαστε κάτω από την ίδια εσωτερική παρόρμηση, μπορούμε να δημιουργήσουμε έναν κόσμο που θα βασίζεται στις αρχές της ψυχής, βοηθώντας παράλληλα τη συλλογική αποκάλυψη του θείου σκοπού. Κάθε προσπάθεια να φτάσουμε στο ανώτερο όραμα διαλύει το απατηλό και μας επαναφέρει προς το πραγματικό. Καθώς τα πέπλα πέφτουν, η έλλειψη δίνει τη θέση της στην αφθονία και το καθημερινό μεταμορφώνεται σε θεικό. Κάθε ένας από εμάς είναι ένα αστέρι στον νυχτερινό ουρανό. Θα συνεργαστούμε με το φως μας για να σχηματίσουμε αστερισμούς που θα καθοδηγήσουν ο ένας τον άλλον προς ένα φωτεινότερο μέλλον; Θα γίνουμε ένας φάρος όλων των υψηλότερων προσδοκιών που η ανθρωπότητα είναι ικανή να εκφράσει, προκειμένου να εγκαινιάσουμε τη Νέα Εποχή; Θα χρησιμεύσει κάθε μας έκφραση για να αποκαλύψουμε τον κόσμο του φωτός και της αγάπης;

Από κοινού μπορούμε να δημιουργήσουμε μια όμορφη ιστορία της ζωής μας που θα αντηχεί μέσα στον χρόνο, εμπνέοντας και εμπυχώνοντας τους πάντες. Καθώς η πλάνη του διαχωρισμού διαλύεται σε μια άρρηκτη αίσθηση ενότητας, τα πάντα αντιμετωπίζονται στη συνέχεια με ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης, γιατί θεωρούνται ως λειτουργία μιας θείας εννοχρήστρωσης που μας οδηγεί όλους προς μια απροσμέτρητη ευδαιμονία.

Θα αναφερθώ στο κρυμμένο όραμα σαν κάτι που δεν είναι κρυμμένο στην πραγματικότητα, αν μόνο του αφιερώσουμε την προσοχή μας.

Είναι το απαλό θρόισμα των δέντρων καθώς σαλεύουν στον άνεμο, το τραγούδι ενός πουλιού που ακούγεται από μακριά, ο ήχος από γέλια παιδιών ή η απόλυτη σιωπή που γεμίζει περιστασιακά κάποιο χώρο. Η σύσπαση ενός βλέφαρου, ένα ανεπαίσθητο σκίρτημα ανάμεσα στις ωμοπλάτες, ένα τρεμόπαιγμα φωτός γύρω από ένα πρόσωπο καθώς το κοιτάζουμε. Βρισκόμαστε σε διαρκή επικοινωνία με τον εαυτό μας και με κάθε τι που μας περιβάλλει· και μέσα στα ανάλαφρα μηνύματα που δεχόμαστε είναι ενορατικά εμφανές αυτό που πρέπει να γίνει, αν μόνο πιστέψουμε ότι έτσι γίνεται. Είναι οι φορές που δεν δώσαμε προσοχή όταν η επικοινωνία έγινε εμφανής. Όταν ο ήχος του ανέμου γίνεται ένας άνθρωπος που μας φωνάζει, όταν κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια στραβοπατάμε και γυρίζει ο αστράγαλος, όταν το νευρικό σύστημα δεν ξεκουράζεται και προκαλεί κρυστάλλωμα στο στήθος.

Ενώ διανοητικά μπορεί να απολαμβάνουμε μια εξερεύνηση στον εσωτερισμό, είναι τελικά η απλή ζωή αυτή που μας επιτρέπει την πρόσβαση στις δημιουργικές δυνάμεις μέσα μας, εκείνες που μας καθοδηγούν στην ατραπό. Η επιθυμία και η θέλησή μας διεισδύουν μέσα από την ύπαρξη όταν αφήνουμε στον εαυτό μας την ελευθερία. Με την προσωπικότητα επιλέγουμε το πώς παρουσιαζόμαστε στον κόσμο, ενώ πάντα παραμένουμε πιστοί στο όραμα για το οποίο γνωρίζουμε.

Όμως, σε αυτές τις σιωπηλές στιγμές δεν ξεχνάμε ότι μπορούμε να επανασυνδεθούμε με το όραμα και καθισμένοι ήσυχα σε ενατένιση να δομήσουμε τις σκεπτομορφές μας. Στο πλαίσιο της περισυλλογής μας μπορεί αυτές οι μορφές να συγκεκριμενοποιηθούν στο νου, αλλά όταν θα έχουν πλέον καθοριστεί οι προθέσεις, τότε είναι που θα πρέπει να τις αφήσουμε να φύγουν και να τις λησμονήσουμε. Και έτσι θα μπορέσουμε να ξαναβρεθούμε στον φυσικό κόσμο, εκεί όπου οι σκέψεις μας θα μας μεταφέρουν. Τα σώματά μας μεταφέρουν τις δονήσεις του οράματος και εμείς τις υλοποιούμε, γνωρίζοντας ήδη τι πρέπει να γίνει, αλλά χωρίς να χρειάζεται να το πολυσκεφτόμαστε. Συγκρατώντας το πολύ σφιχτά μπορεί να σταθεί εμπόδιο, διότι πρέπει να μπορούμε να αφήνουμε το όραμα να μας διαπερνά. Όχι μόνο στον νου, γιατί αν επιμένουμε να το συγκρατούμε, οι σκέψεις αυτές θα βαλτώσουν και δεν θα μπορέσουν να αποτυπωθούν στον φυσικό κόσμο.

Μια σκεπτομορφή έχει τη θέση της μέσα στη σιγή του εσωτερικού μας κόσμου, ενώ η ομιλία και η κίνηση έχουν τη θέση τους προβεβλημένες στον εξωτερικό κόσμο· οφείλουμε, λοιπόν, να είμαστε συνεπείς σε επίπεδο πράξης ώστε να μπορούμε να αναγνωρίζουμε και να επιτρέπουμε σε καθεμία από αυτές τις ποιότητες να εκφράζονται στις αντίστοιχες σφαίρες ύπαρξης.

Η γνώση της ατραπού την οποία διανύουμε ανοίγει τις ψυχές μας για να συναντήσουν άλλους, οι οποίοι μπορούν να βοηθήσουν στο σχέδιο, να συμβάλουν στο όραμα και να φέρουν χαρά σε τόπους που ενδεχομένως είχαμε ξεχάσει ότι υπήρχαν.

οΟο

Η τονική σκέψη του φετινού συνεδρίου απευθύνεται προς τον όμιλο ως εντολή για έκφραση περισσότερης ποιότητας στο έργο και στην υπηρεσία μας προς την ανθρωπότητα. Κυρίως, μπορούμε να εκφράσουμε αυτή την ποιότητα μέσω της αγάπης αλλά και με τον τρόπο που σχετιζόμαστε με όλες τις άλλες ζωές μέσα στην ευρύτερη πλανητική ζωή. Η αγάπη αποτελεί μια ποιότητα της ψυχής και εκφράζεται με αυταπάρνηση, αβλάβεια και ορθό λόγο. Πώς λοιπόν θα μπορέσει ο όμιλος να εκφράσει καλύτερα αυτές τις ποιότητες της αγάπης και της σχέσης και να προσφέρει μεγαλύτερη υπηρεσία στην ανθρωπότητα;

Ο Θιβετανός, στο βιβλίο *Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας*, επισημαίνει ότι, «Το πρόβλημα δε βρίσκεται στην έλλειψη ιδεαλισμού ή ακόμη στην έλλειψη νοημοσύνης και ειλικρίνειας, αλλά **συνίσταται στην αποτυχία να θυσιάσουμε την προσωπικότητα κάθε φορά προκειμένου να κάνουμε την ενορατική αντίληψη να φανερώσει τις πραγματικότητές της**». Για να εκφράσει ο όμιλος αυτή την ποιότητα της αγάπης και της σχέσης στο έργο μας, θα πρέπει επομένως να εξετάσουμε την προθυμία μας να θυσιάσουμε την προσωπικότητα στην υπηρεσία της ψυχής “ανά πάσα στιγμή”. Η θυσία είναι μια δραστηριότητα της ψυχής που πραγματοποιεί με τρεις τρόπους:

- 1) Ανταποκρινόμενη στον ιεραρχικό σχεδιασμό.
- 2) Καταγράφοντας την παγκόσμια ανάγκη.
- 3) Ανταποκρινόμενη στην αυξανόμενη μοναδιαία εισροή.

Η Σχολή Αρκέην έχει ως αντικείμενο να βοηθήσει τον όμιλο να εκφράσει αυτές τις ποιότητες της ψυχής ως μέρος του εσωτέρου κέντρου καρδιάς του Νέου Ομίλου των Παγκόσμιων Υπηρετών. Το εσωτερικό μας έργο συνίσταται επομένως στη δεκτικότητά μας απέναντι στο Σχέδιο και στην ανταπόκρισή μας στον ιεραρχικό σχεδιασμό καθώς και στη μελέτη των Προβλημάτων της Ανθρωπότητας και του τρόπου με τον οποίο τα πολιτικά, θρησκευτικά και εκπαιδευτικά τμήματα του Σχεδίου λειτουργούν μέσα στο ανθρωπινό βασίλειο. Μέσω αυτού μπορούμε να βοηθήσουμε στη δημιουργία σκεπτομορφών επίλυσης των παγκόσμιων προβλημάτων που μπορούν να ανταποκρίνονται καλύτερα σε αυτές τις ανάγκες.

Το έργο των Υφαντών είναι να δομήσουν την ανταχκάρανα και να ανταποκριθούν στην αναπτυσσόμενη Μοναδιαία εισροή. Με αυτόν τον τρόπο βοηθούν στη δημιουργία ενός ισχυρού αγωγού για αυτές τις Μοναδικές ενέργειες, ώστε να φτάσουν στην ανθρωπότητα και να φέρουν μέσα στον κόσμο το θέλημα και τη ζωή του Θεού. Στο έτος του Ιεραρχικού Κογκλάβιου αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό, καθώς επανεξετάζεται επί του παρόντος η επιτυχία της ανθρωπότητας στην εκδήλωση του Σχεδίου. Μέσω του διαλογιστικού μας έργου μπορούμε να συνεισφέρουμε στην υπηρεσία της ανθρωπότητας ενορώντας τις απαραίτητες προσαρμογές που απαιτούνται ώστε να βοηθήσουμε να συνεχιστεί το ομαδικό έργο και να περάσει στον επόμενο αιώνα.

Για να βελτιώσει ο όμιλος την ικανότητά του να εκφράζει αυτές τις ποιότητες του κρυμμένου οράματος, απαιτείται η απόφασή μας να ζούμε ως ψυχές σε σχέση με όλες τις άλλες ζωές. Η θυσία της προσωπικότητας είναι ο βασικότερος τρόπος με τον οποίο μπορούμε ως ψυχές να εκφράσουμε αυτή την αγάπη. Τα ερωτήματα για τον όμιλο είναι επομένως, ως σπουδαστές της Σχολής και ως μέλη του Νέου Ομίλου Εξυπηρετητών του Κόσμου: «Πώς μπορούμε να αυξήσουμε την ετοιμότητά μας να θυσιάζουμε την προσωπικότητα “ανά πάσα στιγμή”, ώστε να ζούμε περισσότερο ως ψυχές στην υπηρεσία προς όλες τις άλλες ζωές;» και «Πώς μπορούμε να εκφράσουμε την ποιότητα του κρυμμένου οράματος μέσω της ετοιμότητάς μας να προσφέρουμε μέσω της θυσίας μεγαλύτερη υπηρεσία»;

Εφελκύνοντας ένα Σύμβολο της Νέας Εποχής

Christine Morgan

Ευχαριστούμε για αυτές τις ποικίλες και σύντομες, αλλά πλούσιες σε δημιουργική φαντασία, στοχαστικές σκέψεις των σπουδαστών μας πάνω στην τονική σκέψη. Ας επεκτείνουμε τώρα τη στοχαστική μας στάση με έναν οραματισμό πάνω στο Σύμβολο της Νέας Εποχής (το σύμβολο που απεικονίζεται στο πανό πίσω μου).

Χρησιμοποιήσαμε αυτόν τον οραματισμό πέρυσι στη Συνδιάσκεψη, διότι αντιπροσωπεύει τις ενέργειες που ο Χριστός ασκεί αυτή την εποχή, δείχνοντας τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να συμμετάσχουμε στην παρουσίαση αυτών των νέων δυναμιτοτήτων, χαρακτηριστικών της Νέας Εποχής. Δεν θα υπήρχε άλλωστε ιδανικότερο σύμβολο για την ανάδειξη της τονικής μας σκέψης: «*Ας εκφράσει ο όμιλος την ποιότητα του κρυμμένου οράματος*». Εκπορευόμενες από τις Μεγάλες Ζωές που στέκουν πίσω από τον Χριστό οι ποιότητες αυτές αναπαριστώνται στο σύμβολο, καθώς εισρέουν σταθερά στην ανθρωπινή συνείδηση. Καθήκον μας είναι να λάβουμε τη νοερή «ως εάν» θέση μας στο κέντρο του συμβόλου –στο κεντρικό σημείο του μικροσκοπικού ισόπλευρου λευκού σταυρού της μαθητείας– θέση από την οποία θα μπορούσαμε να λειτουργήσουμε γεφυρωτικά μεταξύ ανθρωπότητας και Πνευματικής Ιεραρχίας.

Σε αυτό το εφελκυστικό σύμβολο, εμπνέει η σκέψη ότι «...Το σημείο στο κέντρο είναι εκεί που στέκει ο Χριστός, ο Παγκόσμιος Δάσκαλος...», το κέντρο του αστέρα και κέντρο του κίτρινου τριγώνου, όπου αυτός υποστηρίζεται από 3 προηγμένα Όντα, καθώς και το κέντρο του αναφερόμενου στη Γκαγιάτρι δίσκου χρυσού φωτός. Πίσω από όλα αυτά βρίσκεται ο κοσμικός σταυρός, το σύμβολο του μεγάλου ήλιου Σείριου, καθώς και μια μεγάλη Ιεραρχία ζώων στην οποία ο Χριστός, λέγεται, ότι εισέρχεται ως απλός μαθητής.

Από το κέντρο εργάζεται ο Χριστός· και καθώς εργάζεται ανατέλλει ο σταυρός της νέας εποχής. Αυτός ο ισόπλευρος σταυρός που αποτελεί αντανάκλαση του κοσμικού του αρχέτυπου, θα καταστεί αυτοδικαίως ο σταυρός της ανθρωπότητας στις μέρες που έρχονται.... και είναι στο κέντρο αυτού του σταυρού όπου βρίσκουμε τη θέση μας ως όμιλος.

Οι Μεγάλες Ζωές συνεπικουρούν τον Χριστό στον δύσκολο στόχο του, της μείξης των αρχαίων ενεργειών των Ιχθύων με τις ενέργειες της νέας εποχής. Ο Χριστός αντιπροσωπεύεται από τον πεντάκτινο κυανούν αστέρα, πίσω από τον οποίο είναι το κίτρινο τρίγωνο του μπούντι ή της ενόρασης, όπου βρίσκονται οι τρεις Μεγάλες Ζωές —ο Αβατάρ της Σύνθεσης στην κορυφή του, ο Βούδας κάτω δεξιά και το Πνεύμα της Ειρήνης στα αριστερά. Όλοι, απεικονίζονται ιστάμενοι σε συγκεκριμένες μεταξύ τους σχέσεις, εισάγοντας τις δυναμικότητες της Νέας Εποχής. Καθώς το σύνολο διαμορφώνεται από μια σειρά γεωμετρικών σχημάτων που υπερτίθενται το ένα στο άλλο, μπορούμε να σκεφτούμε τις αναπαριστώμενες Ζωές ως πνευματικές συντεταγμένες στο Μεγάλο Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός, όπου η καθεμία προσλαμβάνει συνεχώς και μεταδίδει στην επόμενη συγκεκριμένες ενέργειες, προτού αυτές περάσουν προς τα έξω στον κόσμο. Αποτελεί τη δική μας ευκαιρία για υπηρεσία η εξομοίωση με αυτές τις σπουδαίες Ζωές, λαμβάνοντας τη θέση μας στο καθορισμένο μας σημείο – το κέντρο του ισόπλευρου σταυρού της μαθητείας στην καρδιά του συμβόλου, το κέντρο όπου μπορούμε να δεχτούμε τις κατερχόμενες ενέργειες και να τις ακτινοβολήσουμε κατά μήκος του οριζόντιου βραχίονα του σταυρού για την ανύψωση της ανθρωπίνης συνείδησης.

Από αυτή τη θέση, μπορούμε να φανταστούμε μια ατραπό χρυσού φωτός προς τον Χριστό, συνδέοντας τη δική μας καρδιά και διάνοια με τη δική Του. Ο πεντάκτινος αστέρας που αντιπροσωπεύει τον Χριστό είναι, σύμφωνα με τον Φόστερ Μπέιλη, βαθύ κυανούς, επειδή αυτό «αντιπροσωπεύει τόση από την ηλιακή ποιότητα που μπορεί να ανταποκριθεί η ανθρωπότητα».

Διατηρώντας ένα σημείο πνευματικής έντασης στο κέντρο του, καθήκον μας είναι να ευθυγραμμιστούμε με τις ενέργειες που εκπορεύονται από αυτές τις Θείες Ζωές και να βοηθήσουμε να εγκαινιαστεί μια εποχή ειρήνης, φώτισης και καλής θέλησης.

Παρότι ο κόσμος και τα προβλήματά του μοιάζουν καταιγιστικά στις συνέπειές τους και στη δυσλειτουργία των σχέσεών τους αυτή την περίοδο, χρειάζεται να συνυπολογίζουμε το γεγονός ότι η προσέγγιση του Χριστού και της Ιεραρχίας στην ανθρωπότητα έχουν αρχικά διαλυτικά αποτελέσματα, καθώς διαλύουν τα παλιά, αποκρυσταλλωμένα πρότυπα σκέψης. Καθώς οδεύει η εξέλιξη, άμπωτη και πλημμυρίδα χαρακτηρίζει τις πνευματικές ενέργειες. Οι νέες ενέργειες θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν για τη μείξη της παλιάς με τη νέα εποχή. «Η τελειοποίηση αυτής της μείξης αποτελεί ύψιστο καθήκον του Χριστού αυτή την εποχή. Μια μείξη, της οποίας η επίτευξη είναι κατάλληλη για την παρούσα κατάσταση της ανθρωπότητας όπως αυτή έχει σήμερα» (Φόστερ Μπέιλη).

Ας περάσουμε λοιπόν στον κοινό μας αναστοχασμό πάνω σε αυτό το σύμβολο, παραμένοντας ανοιχτοί στις δυναμικότητες τις οποίες αντιπροσωπεύει.

οΟο

Εξωτερικεύοντας το Όραμα μέσω Ήχου, Κραδασμού και Γεωμετρίας

Kerry Woodward

Ακούγοντας την εναρκτήρια φράση του Ευαγγελίου του Ιωάννη, «Εν αρχή ην ο Λόγος», θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε, μα τι ήταν αυτός ο Λόγος, είναι μια λέξη, είναι ίσως... το "ΟΜ"; Μια απάντηση θα μπορούσε να βρίσκεται σε μια νύξη του Θιβετανού στο βιβλίο «Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις», όπου είπε, σε διαφορετικό εννοιολογικό πλαίσιο, ότι «ηχείται ένας Ήχος, στρογγυλεμένος και πλήρης του "Ο", αλλά παραλείπεται ο καταληκτικός ήχος "Μ"». ¹ Θα μπορούσαμε λοιπόν να φανταστούμε ότι, με αυτόν τον αρχικό ήχο, το "Ο", η γενεσιουργός Πηγή ξεκίνησε τη δημιουργία, η οποία θα συνεχιστεί έως ότου το καταληκτικό "Μ" καθορίσει τη διάρκεια αυτής της δημιουργικής περιόδου δραστηριότητας. Αυτό επιβεβαιώνεται κατά κάποιον τρόπο στο βιβλίο της Αλίκης Μπέιλη «Το Φως της Ψυχής», με τη φράση, «Αυτός ο ήχος ή λέξη προκάλεσε μια ιδιάζουσα δραστηριότητα στην ύλη του ηλιακού συστήματος και αυτής προηγήθηκε η πνοή του Πατρός που παρήγαγε την αρχική κίνηση ή δόνηση». ²

Το γεγονός ότι ο ήχος μπορεί πράγματι να δημιουργήσει ένα συγκεκριμένο σχήμα αποδείχθηκε για πρώτη φορά στα τέλη του 18ου αιώνα από τον Έρνστ Κλάντνι (Ernst Chladni). Πασπάλισε μερικούς κόκκους άμμου σε μια μεταλλική πλάκα και χτυπώντας την άκρη της πλάκας με ένα δοξάρι βιολιού την έκανε να δονηθεί και να εκπέμψει έναν ήχο που

1. Αλίκη Μπέιλη, *Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις*, σ. 203-204

2. *Αυτόθι*, *Το Φως της Ψυχής*, σ. 333

προκαλούσε την κίνηση των κόκκων και τη δημιουργία διαφορετικών σχημάτων, ανάλογα με την μεταβαλλόμενη πίεση του δοξαριού και, ως εκ τούτου, τον ηχητικό τόνο της ίδιας της πλάκας. Ο όρος για μια τέτοια διαδικασία ονομάζεται κυματική.

Κάθε κόκκος άμμου περιέχει ένα πλήθος ατόμων. Κατά την παραδοσιακή ανάλυση, ένα άτομο έχει πρωτόνια, νετρόνια και ηλεκτρόνια, το πρωτόνιο είναι θετικά φορτισμένο, το νετρόνιο δεν έχει φορτίο και το ηλεκτρόνιο είναι αρνητικά φορτισμένο και περιστρέφεται γύρω από τα πρωτόνια και τα νετρόνια. Αυτά τα τρία φαίνεται ότι αντιστοιχούν στις τρεις ποιότητες της Τριάδας: το πρωτόνιο είναι η όψη θέληση ή δύναμη, το περιστρεφόμενο ηλεκτρόνιο είναι η όψη νοημοσύνη και το νετρόνιο η όψη αγάπη-σοφία. Στην κυματική, είναι ίσως η ταχύτητα του περιστρεφόμενου ηλεκτρονίου αυτή που καθορίζει την τονικότητα του ήχου. Σε ένα πρόσφατο βιβλίο με τίτλο «Η Φύση του Ατόμου», αναδύθηκε μια νέα έννοια την οποία ίσως συζητήσουμε αργότερα.

Η λειτουργία μιας σκεπτομορφής είναι να ανταποκρίνεται στις εισερχόμενες δονήσεις, όπως ακριβώς είδαμε ότι οι κόκκοι ανταποκρίθηκαν στον ήχο της δονούμενης πλάκας για να διαμορφωθούν σε ένα σχήμα. Μια σκεπτομορφή δημιουργείται από νοητική ύλη που επιλέγεται ειδικά επειδή ανταποκρίνεται στον ίδιο τύπο δόνησης με την ιδέα που αναζητά την υλοποίησή της. Εδώ έχουμε να κάνουμε με τους δομητές ντέβα του νοητικού σώματος που ανταποκρίνονται στο φθόγγο του Εγώ. Κάθε μορφή ή σχήμα σκέψης δομείται από πύρινα άτομα που συγκρατούνται σε συνοχή και επειδή τους ίδιους τους ντέβα δεν τους απασχολεί η μορφή που δομούν, ο άνθρωπος είναι ο μόνος υπεύθυνος για την κατεύθυνση των ορθών ενεργειών. Οι πλέον επιφανείς στοχαστές εκφράζουν την ποιότητα του οράματός τους κατευθύνοντας τις σκέψεις τους προς αυτό που είναι επιθυμητό από το σύνολο, όπου το ιδιοτελές υποχωρεί μπροστά στο ομαδικό συμφέρον και έτσι συνεργάζεται με το σχέδιο της αναζήτησης «της κραυγής της ανθρωπότητας». Αυτή η ανώτερη δραστηριότητα αποκτάται με συγκέντρωση, διαλογισμό και διατήρηση του σχήματος της σκεπτομορφής μέσω ορθής έντασης. Επιστρέφοντας στην κυματική, η πλάκα είναι ο νους, οι κόκκοι είναι οι νοητικοί ντέβα, η συγκεντρωμένη ένταση είναι το δοξάρι του βιολιού, το σχήμα που δημιουργούν οι κόκκοι είναι η σκεπτομορφή και διαλογισμός είναι η διατήρηση αυτού του σχήματος με ορθή ένταση. Στη συνέχεια, όταν η ολοκληρωμένη σκεπτομορφή έχει εξεταστεί διεξοδικά από τον στοχαστή, μπορεί να σταλεί στο δρόμο της, με τον ίδιο περίπου τρόπο όπως η εκπνοή του Δημιουργού που ηχεί το αρχικό «Ο». Όταν η προσοχή αποσύρεται, το σχήμα των κόκκων και η σκεπτομορφή διαλύονται, όπως με το καταληκτικό «Μ». Έτσι, σε κάθε δημιουργική εργασία με νοητική ύλη, λειτουργούμε ως τριάδα δημιουργού, συντηρητή και καταστροφέα. Η ομοιότητα των εικόνων της κυματικής με εκείνες του Μασάρου Εμότο είναι πραγματικά εντυπωσιακή, αν και αυτό που απλά αποδεικνύουν είναι ότι οι επιδράσεις της ανθρωπίνης σκέψης επιφέρουν επιπτώσεις πάνω σε κάθε ανταποκρινόμενο μέσο.

Οι καλλιτέχνες αποτελούν έναν σημαντικό όμιλο που υπηρετούν μέσω της έκφρασης των κρυμμένων οραμάτων τους στη ζωγραφική, τη γλυπτική, το θέατρο και τη μουσική, για παράδειγμα. Ο Ρόμπερτ ντε Νίρο (του οποίου ο πατέρας ήταν γνωστός ζωγράφος) δήλωσε μόλις πρόσφατα: «Η τέχνη είναι συμπεριληπτική. Φέρνει τους ανθρώπους κοντά. Η τέχνη αναζητά την αλήθεια, η τέχνη αγκαλιάζει τη διαφορετικότητα». Σε παλαιότερες εποχές, οι καλλιτέχνες απευθύνονταν στις Μούσες για έμπνευση, εντούτοις σήμερα μπορούμε να θεωρήσουμε ότι αυτές οι εννέα θεές, που ενσωματώνουν όλες τις τέχνες, είναι ειδικευμένες ομάδες στοιχειακών, καθώς τα Στοιχειακά της Σκέψης ανταποκρίνονται στον κραδασμό και είναι φορείς ιδεών και εκτέλεσης συγκεκριμένων σκοπών. Παντού βλέπουμε ποικιλομορφία στην ενότητά τους. Προφανώς, ορισμένες ομάδες ντέβα, που επιθυμούν να μεταβούν τελικά στο ανθρώπινο βασίλειο, μπορούν να το πραγματοποιή-

σουν μέσω του βασιλείου των πτηνών. Αυτό υποδηλώνεται ιδιαίτερα στις μεσαιωνικές αναπαραστάσεις αγγέλων ή ντέβα που φέρουν φτερά. Ο Τζιόττο, μια εξελιγμένη ψυχή, στο έργο του «Ο Θρήνος του Χριστού», εισήγαγε επίσης μια πλούσια συμβολογία. Βλέπουμε δέκα αγγέλους και δέκα ανθρώπους σε ποικίλες καταστάσεις ακραίας αγωνίας, ιδιαίτερα μεταξύ των αγγέλων. Υπάρχουν 21 φιγούρες, συμπεριλαμβανομένου του Χριστού, οι οποίες, αριθμολογικά, συμβολίζουν τη συνάντηση του πνευματικού και του υλικού κόσμου, όπου το θείο και το γήινο συνυπάρχουν· η δε 21^η κάρτα του Ταρώ είναι «Ο Κόσμος», κάτι που σηματοδοτεί ολοκλήρωση, πληρότητα και πνευματική εκπλήρωση.

Ο Μιχαήλ Άγγελος θεωρούσε ότι μέσα σε ένα μόνο κομμάτι πέτρας περιλαμβάνονταν όλες οι πιθανές ιδέες ενός έργου τέχνης. Πίστευε ότι καθήκον του καλλιτέχνη είναι να αποκαλύψει την ιδανική μορφή μέσα του, ότι σώμα και νους, παρότι ξεχωρισμένα, θα πρέπει να συνεργάζονται αγαστά και να προσπαθούν να επιτύχουν ενότητα μεταξύ τους και με τη θεϊότητα. Υποστήριζε ότι ο ίδιος απλώς απελευθέρωνε μορφές που υπήρχαν ήδη στην πέτρα, τις οποίες μπορούσε να δει με το μάτι του νου του. Ο γλύπτης Ροντέν έλεγε ότι το χάλκινο γλυπτό του Γάλλου συγγραφέα Ονορέ ντε Μπαλζάκ απεικόνιζε τον χαρακτήρα του και όχι μια φυσική ομοιότητα και θεωρήθηκε από τον πρώην διευθυντή της Εθνικής Πινακοθήκης του Λονδίνου Κένεθ Κλαρκ ότι «ίσως είναι το σπουδαιότερο έργο γλυπτικής του 19ου αιώνα, ίσως, μάλιστα, από την εποχή του Μιχαήλ Άγγελου».

Σε κάποια από τα έργα του, ο Σαίξπηρ συμπεριέλαβε πολυάριθμα πνεύματα της φύσης, τα οποία ενεργοποιούνται από ένα συνειδητό ον για να επηρεάσουν βαθιά και να μετασχηματίσουν την ανθρώπινη δραστηριότητα και σκέψη. Στο «Όνειρο Θερινής Νυκτός» ο κόσμος των νεράιδων και των ανθρώπων αναμειγνύονται και συγχέονται. Στην «Τρικυμία», ο ήχος χαρακτηρίζει σε μεγάλο βαθμό το σύνολο, όπου ακόμη και ο Κάλιμπαν, ο πρωτόγονος άγριος, έχει επίγνωση ότι:

«Το νησί το πλημμυρίζουν γλυκόλαλοι σκοποί,
Θόρυβοι, κρότοι που ευφραίνονται και δε βλάφτουν.
Πότε, πότε χιλιάδες όργανα ηχερά
Βουίζουν στ' αυτιά μου· κι άλλοτε φωνές,
Που κι όταν έχω ξυπνήσει από μεγάλον ύπνο,
Με κάνουν και ξανακοιμάμαι».

Στη μουσική ο συνθέτης δημιουργεί σκεπτομορφές από ήχους που φαντάζεται, ενώ τις μετατρέπει σε χειρόγραφες μουσικές νότες στο χαρτί, οι οποίες θα μετασχηματιστούν και θα ερμηνευτούν από μουσικούς ως ακουστικοί ήχοι. Σε μια από τις όπερες του Βάγκνερ, ο Ζίγκφριντ, αφού σκότωσε ένα δράκο και γεύτηκε το αίμα του, μπορούσε να καταλάβει τη γλώσσα των πουλιών και είχε για οδηγό του ένα πουλί. Σύμφωνα με την Μπλαβάτσκι, τα πουλιά και τα φίδια συνδέονται στενά με τη σοφία. Τέτοιες εμπειρίες στην οικογένεια των πτηνών μπορούν, προφανώς, να τα κάνουν να μετακινηθούν προς την ανθρώπινη οικογένεια. Στη μουσική για το μπαλέτο του, «Το Πουλί της Φωτιάς», ο Στραβίνσκι συνέλαβε κάτι από αυτό, καθώς το πτηνό είναι ένα μαγικό και προφητικό πλάσμα από μια μακρινή χώρα, που λάμπει ή φλέγεται και αποτελεί ταυτόχρονα ευλογία και προάγγελο καταστροφής για τον κάτοχό του, παρόμοια όπως μια σκεπτομορφή μπορεί να χρησιμοποιηθεί θετικά ή αρνητικά. Ο χορογράφος Φώκιν (Fokine) το ήθελε «δυναμικό και ανατρεπτικό» και όχι χαριτωμένο.

Η ιερή γεωμετρία περιλαμβάνει συμπαντικά μοτίβα και πολύ συχνά παρατηρείται σε ιερές δομές όπως ναοί, τζαμιά, μέγαλιθοι, μνημεία και εκκλησίες, θυσιαστήρια, βωμοί

και τόπους συνάντησης όπως ιερά άλση, πράσινα ξέφωτα και ιερές πηγές. Για τη δημιουργία θρησκευτικής τέχνης και εικόνων χρησιμοποιήθηκαν οι λεγόμενες «θείες» αναλογίες. Ποιες είναι αυτές οι θείες αναλογίες; Πιθανόν να έχετε ακούσει για την ακολουθία Φιμπονάτσι, κατά την οποία το άθροισμα δύο γειτονικών αριθμών δημιουργεί τον επόμενο αριθμό, ως εξής: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34 κ.ο.κ. Φτιάχνοντας τετράγωνα με μήκος πλευράς σύμφωνα με τη σειρά φιμπονάτσι και τοποθετώντας τα το ένα δίπλα στο άλλο προκύπτει μια σπείρα, έτσι ώστε 5 και 8 να κάνουν 13, 8 και 13 να κάνουν 21 κ.ο.κ. Ωστόσο, η φύση χρησιμοποιεί δύο σπείρες που ξεκινούν σε αντίθετες κατευθύνσεις. Στον ηλίανθο, για παράδειγμα, αν κοιτάξετε προσεκτικά, μπορείτε να δείτε ότι τα ανθάρια που τελικά γίνονται σπόροι βρίσκονται στο σημείο διασταύρωσης των δύο σπειρών. Αυτές οι τρεις όψεις πιθανόν μας θυμίζουν τα πρωτόνια και τα νετρόνια, τις δύο σπείρες, με το ηλεκτρόνιο να είναι το ανθάρκι/σπόρος, ή πρόκειται στην πραγματικότητα για διαφορετικές ομάδες κατευθυνόμενων πνευμάτων της φύσης. Ιδού, μερικά παραδείγματα σπειροειδών, σε διάφορα φύλλα, στο ανθρώπινο χέρι και στο σύμπαν. Δεν έχει σημασία πού θα κοιτάξετε· όπου και να κοιτάξει κανείς, αυτές οι θείες αναλογίες, αυτά τα κρυμμένα οράματα είναι διάχυτα, πανταχού παρόντα και σε κάθε περίπτωση ορατά. Αν σας ενδιαφέρει περισσότερο, μπορώ να σας συστήσω το βιβλίο, «Η δύναμη των Ορίων», του Γκιόργκι Ντότσι (György Doczi), το οποίο δίνει εκατοντάδες παραδείγματα Αρμονικής Αναλογίας στη Φύση, την Τέχνη και την Αρχιτεκτονική.

Σας ευχαριστώ πολύ.

οΟο

Ανοιχτή Συνεδρία – Λονδίνο Κυριακή Απόγευμα, 8 Ιουνίου 14:00-17:30

Σε Συντονισμό με το Θαύμα

Mayte Gómez

Καλημέρα σε όλους σας. Τον Ιανουάριο, κατόπιν πρόσκλησης του Lucis Trust, κληθήκαμε να συμμετάσχουμε από κοινού με τον Εσωτερικό Όμιλο σε μια στοχαστική εξέταση σχετικά με το Θαύμα. Η πρόθεση ήταν να εμφυσήσουμε μέσα μας το πνεύμα της έρευνας – μιας έρευνας θεμελιωμένης στην παραδοχή, ότι «Οι λέξεις είναι ζωντανά πράγματα που κατέχουν μορφή, ψυχή και πνεύμα» και ότι μπορούμε «να τις χρησιμοποιήσουμε για να ανοίξουμε τη θύρα ... της αντίληψης και έμπνευσης, καθώς και της επακόλουθης υπηρεσίας». (*MENE II, 144*)

Η σχέση μεταξύ μορφής, ψυχής και πνεύματος διέπεται από τον Νόμο της Ελκτικής Μαγνητικής Αγάπης. Ο κόσμος της μορφής ενεργοποιείται από τις ποιότητες· αυτές, με τη σειρά τους, ενεργοποιούνται από το Πνεύμα (ή Σκοπό, ή Θέληση). Έτσι, το Πνεύμα ενοικεί στη μορφή, ως το εσωτερικό όραμα. Το πλήρες όραμα παραμένει άγνωστο σε μας λόγω των περιορισμών της μορφής η οποία το συγκαλύπτει. Έχουμε ωστόσο την ευκαιρία όσο και την ευθύνη να αποκαλύψουμε το Πνεύμα καθιστώντας τη μορφή «ανταποκρινόμενη στην ποιότητα» (*ΕΨ I, 43*).

Τόσο στις προκαταρκτικές σκέψεις που προσφέρθηκαν για τη συζήτηση, όσο και στο ίδιο το διαδικτυακό σεμινάριο, ο Εσωτερικός Όμιλος εξέτασε τη μορφή της λέξης Wonder - από την αρχαία αγγλική *wundor*, η οποία μπορεί να σχετίζεται με τη γερμανική *Wunde*, που σημαίνει πληγή. Αυτό, σύμφωνα με τον Χάουαρντ Πάρσονς (Howard Parsons), θα υποδήλωνε «ένα ρήγμα στη μεμβράνη της επίγνωσης», ένα «αιφνίδιο άνοιγμα» στο «σύστημα καθιερωμένων και αναμενόμενων νοημάτων ενός ατόμου, ένα χτύπημα σαν να κεραυνοβολήθηκε κάποιος ή έμεινε κατάπληκτος».

Και όπως ανέφεραν οι εισηγητές του διαδικτυακού σεμιναρίου, αυτό το χτύπημα ανοίγει μια πληγή που, με τη σειρά της, ανοίγει την ευαισθησία μας σε μια ανώτερη αλήθεια. Με αυτή την έννοια, το Θαύμα επιτρέπει στην ενέργεια της Ψυχής να μας διαπεράσει και να μας κυριεύσει.

Διερευνώντας τις ποιότητες που μπορεί να ενεργοποιούν αυτή τη μορφή, έγινε αναφορά στον Αριστοτέλη και τον Πλάτωνα προκειμένου να αναλογιστούμε το Θαύμα ως προωθητική δύναμη που μας ωθεί να υπερβούμε τα όρια του γνωστού και να διεισδύσουμε στο άγνωστο. Αυτή η δύναμη μπορεί να είναι Διερευνητική – μια ενεργητική, ερευνητική στάση που στοχεύει σε ερωτήματα τα οποία, τουλάχιστον κατ' αρχήν, επιδέχονται απάντησης και έτσι αντιπροσωπεύει το κίνητρό μας να διερευνήσουμε. Μπορεί επίσης να είναι στοχαστική – μιας βαθύτερης, υπαρξιακής ποιότητας, όταν εμπνεόμαστε να ερευνήσουμε αλλά χωρίς να προσδοκούμε πού ή πώς θα βρεθεί μια απάντηση. Εδώ η ίδια η έρευνα αποτελεί μια θετική πράξη επίκλησης.

Η βίωση του θαύματος μοιραία θα μας προκαλέσει αναστάτωση και σύγχυση, μπορεί όμως και να σηματοδοτήσει μια φιλοσοφική και επιστημονική αφετηρία, μια εκκίνηση για την αναζήτηση της ομορφιάς. Ως εσωτεριστές, γνωρίζουμε ότι αυτή είναι η περιοχή της θετικής έντασης και ότι μπορούμε να την καλλιεργήσουμε συνειδητά, προκειμένου να διαπεράσουμε τον πέπλο που καλύπτει τον κόσμο των αποτελεσμάτων, ώστε να μπορέσουμε να περάσουμε στο βασίλειο του νοήματος.

Το θαύμα είναι ένα φυσικό χαρακτηριστικό του νεογέννητου παιδιού. Ιδανικά, θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε να ανταποκρινόμαστε σε αυτό κατά τη διάρκεια της νεότητάς μας και μέχρι την ενηλικίωσή μας. Ωστόσο, αυτό είναι όλο και πιο δύσκολο στην κοινωνία μας, όπου δίνεται υπερβολική έμφαση στον ορθολογισμό, στον εξωτερικό κόσμο των αποτελεσμάτων και στην τεχνολογία, καθώς η ταχύτητα των αλλαγών προξενεί τη διέγερση του συγκεκριμένου νου και του συναισθηματικού σώματος, όλα αυτά εις βάρος της μαγείας.

Παρόλα ταύτα, υπάρχει Μαγεία στην καθημερινότητα και οφείλουμε να τη βλέπουμε και να την εκτιμούμε: μπορούμε να τη βιώσουμε όταν ερωτευόμαστε ή όταν αισθανόμαστε δέος για το πώς η τεχνολογία, όταν χρησιμοποιείται στην υπηρεσία μας, μπορεί να υπερβεί τα όρια αυτού που νομίζαμε ότι ήταν δυνατόν.

Υπό το φως αυτής της πραγματικότητας, καλούμαστε να καταβάλουμε μια συνειδητή προσπάθεια να συντονιστούμε στο θαύμα, έτσι ώστε μέσα από τον στοχασμό πάνω στη μορφή και το άνοιγμα στις ποιότητες της Ψυχής, να μπορέσουμε πραγματικά να εφελκύσουμε το Πνεύμα του θαύματος και να δημιουργήσουμε ένα ζωντανό ρεύμα ενέργειας ανάμεσα σε εμάς ως όμιλο και στη ζωή που είναι ενσωματωμένη στη λέξη.

Πώς μπορούμε να εργαστούμε χρησιμοποιώντας το θαύμα ως εργαλείο, έτσι ώστε να μπορέσουμε να το βιώσουμε και αφού μας καταπλήξει να παραμείνουμε υπό την επιρροή του; Πώς διατηρούμε αυτό το ρεύμα σύνδεσης μεταξύ της μορφής, της ψυχής και του πνεύματος του Θαύματος;

Ένας από τους τρόπους που εξετάστηκαν στο διαδικτυακό σεμινάριο ήταν μέσα από τη χρήση ιστοριών και θρύλων, όπως αυτές των Ιπποτών της Στρογγυλής Τραπέζης στην αναζήτησή τους για το Άγιο Δισκοπότηρο. Αυτές οι ιστορίες συμβολίζουν την ευκαιρία που έχουμε να αγγιχτούμε από την Ψυχή, να εμβαθύνουμε, να στοχαστούμε, να σκεφτούμε, να επεκταθούμε, να δούμε πίσω από τα φαινόμενα, να εισέλθουμε στον κόσμο του νοήματος και στη συνέχεια να φέρουμε κάτι πίσω στη ζωή μας. Άλλοι τρόποι που εξετάστηκαν περιλάμβαναν το άκουσμα μουσικής, εργασία με σύμβολα ή με τους ήχους των γραμμάτων στη λέξη –γνωρίζοντας ότι κάθε ήχος έχει ένα πνευματικό νόημα– και, φυσικά, με την εξάσκηση στον διαλογισμό.

Σήμερα θα θέλαμε να διευρύνουμε την πρόσκληση για διερεύνηση, συγκεντρώνοντας αυτές τις ιδέες από το διαδικτυακό σεμινάριο και τοποθετώντας τις στο πλαίσιο της τονικής σκέψης του συνεδρίου μας: «Ας Εκφράσει ο Όμιλος την Ποιότητα του Κρυμμένου Οράματος». Γνωρίζουμε πια ότι το κρυμμένο όραμα είναι το Πνεύμα που ενοικεί στη μορφή και ότι μπορούμε να το αποκαλύψουμε καθιστώντας αυτή τη μορφή ανταποκρινόμενη στην Ποιότητα. Γνωρίζουμε, επίσης, ότι αυτό που αποκαλούμε «Το Σχέδιο» είναι κάτι απέραντο που δεν μπορεί να εκφραστεί με εύκολα κατανοητές λέξεις, επειδή, όπως μας λένε οι Διδασκαλίες, αυτό το εσωτερικό όραμα δεν αναφέρεται στο όραμα της ανθρωπότητας για τον Θεό, αλλά στο όραμα του ίδιου του Θεού για τον Σκοπό Του. Ότι μπορούμε να κατανοήσουμε σε κάποιο βαθμό είναι ότι η ανθρωπότητα αποτελεί αναπόσπαστο μέρος αυτού του Σχεδίου· ότι προοριζόμαστε να καταστούμε «προφυλακή της Συνείδησης του Θεού στο ηλιακό σύστημα», ένας «σταθμός Φωτός» και ως τέτοιος, «ένα μαγνητικό κέντρο», αναφέρουν οι Διδασκαλίες, «μια πηγή ενέργειας» (ΕΨ II, 217). Έχουμε την τεράστια ευθύνη να είμαστε θεματοφύλακες αυτού του εσωτερικού οράματος – του οράματος του δικού μας ύψιστου δυναμικού.

Γνωρίζετε την ιστορία που έκανε κάποτε γνωστή ο Ινδός Ιησουίτης ιερέας και ψυχολόγος, Άντονι ντε Μέλο (Anthony de Mello); Κάποτε ο Θεός ζήτησε τη συμβουλή ενός μεγάλου

λου Διδασκάλου: «Θα ήθελα να παίξω κρυφτό με την ανθρωπότητα» – είπε ο Θεός. «Πρώτησα τους αγγέλους μου ποιο είναι το καλύτερο μέρος για να κρυφτώ. Κάποιοι είπαν τα βάθη του ωκεανού. Άλλοι είπαν, στην κορυφή του ψηλότερου βουνού. Άλλοι, στην αθέατη πλευρά του φεγγαριού ή σ' ένα μακρινό αστέρι. Εσύ τι θα πρότεινες;» Και ο Διδάσκαλος είπε: «Κρύψου στην ανθρώπινη καρδιά. Αυτό είναι το τελευταίο μέρος που θα σκεφτούν!»

Η ιστορία μάς υπενθυμίζει ότι η ανθρωπότητα έχει την ικανότητα να αισθάνεται το άγνωστο – μπορούμε να το διαπιστώσουμε ξεκάθαρα στο πώς αυτό ώθησε την εξέλιξή μας ανά τους αιώνες– και ότι την ίδια στιγμή, από ορισμένες απόψεις, το δυναμικό που κρύβουμε *μέσα μας* είναι κρυμμένο από τους ίδιους μας τους εαυτούς. Κι εντούτοις, δικό μας είναι «το προνόμιο να αποκαλύψουμε τη φύση της θείας συνείδησης», το καθήκον να «απεικονίσουμε... ό,τι ήταν κρυμμένο στη Διάνοια του Θεού» (*ΕΨ I*, σ. 312).

Πρέπει να επιχειρήσουμε να διεισδύσουμε όσο περισσότερο γίνεται σε αυτό το εσωτερικό όραμα, ώστε να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε μορφές σε ευθυγράμμιση μαζί του. Το όραμα έρχεται πρώτα από την Ψυχή διαμέσου της Ενόρασης – στη συνέχεια πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τη λειτουργία της αφηρημένης και συνθετικής μας σκέψης, έως ότου η ιδέα να είναι σε θέση να εισέλθει στον συγκεκριμένο νου και να γίνει συγκεκριμένη σκέψη, έτοιμη να εκδηλωθεί στην ύλη. Το μεγαλύτερο εμπόδιο, προκειμένου να εξαγνιστεί αυτή η διαδικασία, είναι φυσικά, η προσκόλλησή μας στην Πλάνη. Υπό την επίδρασή της, συγκαλύπτουμε την αλήθεια πίσω από ένα σύννεφο σκέψεων που βασίζονται στην περιορισμένη κατανόηση και την υλική γνώση. Με αυτό το πέπλο ως εμπόδιο, «η θεία ενόραση δεν μπορεί να λειτουργήσει» (*Γοητεία 241*).

Θα μπορούσαμε ίσως να ορίσουμε το βίωμα του ΘΑΥΜΑΤΟΣ –τόσο το διερευνητικό όσο και το στοχαστικό– ως μια γέφυρα μεταξύ Πλάνης και Ενόρασης. Και μια συνθετική σπερματική σκέψη που θα μπορούσε να συνενώσει τις ιδέες από το διαδικτυακό σεμινάριο και την τονική σκέψη του συνεδρίου μας θα μπορούσε να είναι: «Η εσωτερική μας αίσθηση για το θαύμα ανοίγει την πύλη στο εσωτερικό όραμα».

Ένας από τους πιο αποτελεσματικούς τρόπους για να διασχίσουμε αυτή τη γέφυρα είναι η πρακτική του αποκρυφιστικού διαλογισμού. Λειτουργώντας στοχαστικά, χρησιμοποιούμε τις σπερματικές μας σκέψεις για να ενεργοποιήσουμε το νοητικό σώμα του ομίλου μας. Λειτουργώντας δεκτικά, ανοιγόμαστε για να αισθανθούμε τις ποιότητες πίσω από τη μορφή. Μέσω της κατανόησης αυτών των ποιοτήτων μπορούμε να φτάσουμε στο στάδιο της ενατένισης, όπου θα μπορούσαμε να αγγίξουμε ένα μορφοκλασματικό μέρος του πνεύματος ή της Ζωής που ενσαρκώνεται στη μορφή, αποκτώντας έτσι μια αίσθηση της ζωντάνιας της. Η «συνακόλουθη υπηρεσία» που θα επιτελέσουμε τότε ως όμιλος θα είναι τουλάχιστον διττή: να φέρουμε έμπνευση κάτω στον κόσμο της ύλης – το ένα που μας καλεί η τονική σκέψη, «να εκφράσουμε τις ποιότητες του κρυμμένου οράματος – το άλλο, να συμβάλουμε στη δόμηση αυτής της γέφυρας μεταξύ Πλάνης και Ενόρασης, έτσι ώστε ολόκληρη η ανθρωπότητα να μπορέσει να τη διασχίσει επίσης.

Λέγεται ότι η ανθρωπότητα δεν γνωρίζει «το θαύμα εκείνου που διατηρεί και θρέφει» (*ΕΨ I*, 312) – ίσως επειδή, όπως μας δείχνει η ινδιάνικη ιστορία, είναι κρυμμένο μέσα στην καρδιά μας. Ωστόσο, ως όμιλος αφοσιωμένων υπηρετών, συγκεντρωνόμαστε για να μπορέσουμε μέσω της μορφής της λέξης, μέσω της αντίληψης των ποιοτήτων της, να εφελκύσουμε το Πνεύμα του Θαύματος μέσα στο ομαδικό μας πεδίο και μέσα στην ανθρώπινη συνείδηση, έτσι ώστε μια μέρα να *γνωρίσουμε* πραγματικά το θαύμα εκείνου που διατηρούμε και θρέφουμε.

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ: ΣΕ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟ ΜΕ ΤΟ ΘΑΥΜΑ / ΟΜΑΔΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΟΝΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

Η Ιερή Εσωτερική Στοά όλων των Αληθινών Τεκτόνων

Steve Nation

Προετοιμασία για τη Νέα Εποχή σημαίνει την προσπάθεια απελευθέρωσης της ανθρωπότητας από τον ασφυκτικό κλοιό του υλιστικού πνεύματος που βασίζεται στη μορφή και επί του παρόντος διέπει τη σκέψη, την κουλτούρα και την κοινωνική οργάνωση. Τα Αρχαία Μυστήρια αποκαθίστανται. Προορίζονται να αποτελέσουν ζωντανές Παρουσίες στο κέντρο της πνευματικής ζωής της ανθρωπότητας, διαμορφώνοντας όλο και περισσότερο τον σκοπό και την έκφραση των απανταχού υπηρετούντων ανά τον κόσμο.

Αρκετές από τις πιο υποβλητικές εικόνες στα κείμενα της Αλίκης Μπέιλη βασίζονται σε αρχαίους τεκτονικούς θρύλους. Κατ' εμέ, ως μελετητή των κειμένων της Μπέιλη και ως Τέκτονα, μια από τις πιο ισχυρές εικόνες είναι η περιγραφή του Ντ.Κ. στον Β' τόμο του βιβλίου *Εσωτερική Ψυχολογία*, ότι έφτασε πλέον η ώρα, όπου ο Νέος Όμιλος Εξυπηρετητών του Κόσμου αρχίζει να κυβερνάται από νόμους της ψυχής και επομένως, ως ένας ευρύτερα περιεκτικός όμιλος, έχει αναλάβει το καθήκον της έγερσης της ανθρωπότητας σε νέα ζωή.

*Ήρθε πια ο καιρός που αυτή η μέθοδος ανύψωσης της φυλής μπορεί να αρχίσει να δοκιμάζεται. Όσοι εισήλθαν στην Ατραπό της Δοκιμασίας επιχείρησαν να ανυψώσουν την ανθρωπότητα και απέτυχαν. Όσοι πέρασαν στην Ατραπό της Μαθητείας δοκίμασαν επίσης και απέτυχαν. Όσοι κυριάρχησαν οι ίδιοι τις περιστάσεις και την πλάνη του θανάτου και επομένως αναστήθηκαν στη ζωή, μπορούν πλέον να επιχειρήσουν το έργο σε ενωμένο σχηματισμό. Θα επιτύχουν. Εκπέμφθηκε η λέξη με το αίτημα για την ενωμένη αυτή δραστηριότητα και την παρότρυνση να στραφεί κάθε προσπάθεια για να αναστηθεί το νεκρό σώμα της ανθρωπότητας. Επίκειται μια μεγάλη και εφικτή επίτευξη της Στοάς των Διδασκάλων και όλοι οι ζηλωτές και όλοι οι μαθητές μπορούν να εξωθηθούν σε μια συνθετική αναγνώριση της δύναμης και της ευκαιρίας. **Εσωτερική Ψυχολογία, Τόμ II, σσ. 179 - 180***

Στις διδασκαλίες του Θιβετανού, μας παρουσιάζεται η ιδέα ότι υπάρχουν τρεις κύριοι άξονες μέσω των οποίων οι ζηλωτές και οι μαθητές από κάθε πνευματική παράδοση συμμετέχουν σε αυτό το Έργο της έγερσης της ανθρωπότητας από το νεκρό σώμα του υλιστικού πνεύματος σε νέα Ζωή. Οι τρεις αυτοί άξονες είναι η οργανωμένη θρησκεία κάθε πίστης, η Τεκτονική Αδελφότητα και η εκπαίδευση. Πρόκειται για μία εκπληκτική σκέψη σχετικά με το έργο του σχεδιασμού του σύγχρονου τρόπου ζωής, των κοινοτήτων και των κοινωνιών με στόχο να λάμψει το πνεύμα μέσα από τη μορφή και να αναδυθούν στις ανθρώπινες υποθέσεις νέοι ρυθμοί σκέψης, δομής και οργάνωσης, βασισμένοι στην αρχαία σοφία.

Ο Ελευθεροτεκτονισμός θεωρείται συχνά διεφθαρμένος και, αν μη τι άλλο, μια ενσάρκωση φιλοδοξίας και εξουσίας, ένα είδος «δικτύου Ηλικιωμένων Παλιόφιλων ('Old Boy's network')», παλιομοδίτικου και αναχρονιστικού, που ουδεμία σχέση έχει με προσωπική ή κοινωνική ανανέωση. Αναρωτιέμαι, ωστόσο, πόσο αληθινή είναι αυτή η ευρύτερα διαδεδομένη σκεπτομορφή για τον τεκτονισμό. Δύσκολο να πει κανείς, διότι σε μια εποχή όπου οι προηγούμενες κρυμμένες σκέψεις και τα συναισθήματα διαλαλούνται από τις στέγες των σπιτιών, ο Τεκτονισμός αποτελεί προσωποποίηση της μυστικότητας και της σιωπής. Ο κόσμος, και πιθανόν όλοι όσοι δεν ανήκουν σε μια λειτουργούσα Τεκτονική Στοά που περιλαμβάνει τουλάχιστον κάποιους βαθύτερα σκεπτόμενους, γνωρίζουν στην πραγματικότητα πολύ λίγα για το δίκτυο των εσωτεριστών που σχημα-

τίζουν την Ιερή Εσωτερική Στοά των Αληθινών Τεκτόνων, όπως αυτή υπάρχει σήμερα.

Εκφράζοντας το κρυμμένο όραμα, με την τεκτονική έννοια, σημαίνει να φέρουμε στο φως το εσωτερικό νόημα και την πνευματική ζωή αρχαίων συμβόλων με έναν βαθιά προσωπικό, μυστικό τρόπο. Αυτό αποτελεί ένα σημαντικό μέρος του έργου για την αποκατάσταση των κρυμμένων μυστηρίων και την ανάπτυξη μιας κατανόησης αυτών των συμβόλων ως ζωντανών οντοτήτων που μπορούν να εφελκύσουν προσπάθειες για την οικοδόμηση ενός κόσμου σύμφωνα με τα Σχέδια και τους Σκοπούς του Μεγάλου Αρχιτέκτονα, όπως εμφανίζονται στις Συμβολικές Παραστάσεις (Tracing Boards) των τριών Βασικών Βαθμών της Τεκτονικής Στοάς.

Ο θεωρητικός/συμβολικός τεκτονισμός αποτελεί για τους εσωτεριστές έναν ιδιαίτερο τρόπο προσέγγισης της Στοάς (Craft), προκειμένου να καταστεί κάποιος ένα ολοκληρωμένο, φωτισμένο ανθρώπινο ον. Οι εσωτεριστές τέκτονες επιδιώκουν ενεργά να δομήσουν ζωές και σχέσεις, ευθυγραμμισμένες σε κάποιο βαθμό με τα Σχέδια και τους Σκοπούς των Κυρίων των Τριών Ακτίνων Όψης. Ορισμένα από τα ονόματα που δόθηκαν από τον Θιβετανό σε αυτούς τους Κυρίους έχουν ιδιαίτερους συμβολισμούς για τους τέκτονες:

Ο Κύριος της Πρώτης Ακτίνας: *Ο Υψιστος*

Ο Κύριος της Δεύτερης Ακτίνας: *Ο Μέγας Οικοδόμος – Η Ακτινοβολία στη Μορφή – Ο Μέγας Γεωμέτρης*

Και ο Κύριος της Τρίτης Ακτίνας: *Ο Μέγας Αρχιτέκτων του Σύμπαντος – Ο Οικοδόμος του Θεμέλιου – Αυτός που συγκαλύπτει και όμως αποκαλύπτει. [ΕΨ I: 66-68]*

Σε όλες τις τελετές, τις μορφές και την κουλτούρα του, ο Τεκτονισμός λειτουργεί υπό την επίδραση του Κυρίου της Έβδομης Ακτίνας, της Τελετουργίας και του Τυπικού. Αυτός ο Κύριος αναφέρεται από τον Ντ.Κ. με τέτοια Τεκτονικά ονόματα όπως:

Ο Εργάτης της Μαγικής Τέχνης – Ο Φρουρός του Ναού – Το Είφος του Μυσταγωγού – Ο Οικοδόμος του Τετραγώνου – Ο Αποκαλυπτής του Κάλλους. [ΕΨ I: 85-86]

Ενώ ο Τεκτονισμός λειτουργεί κυρίως στη γραμμή 1-3-7, εργαζόμενος με τη Δύναμη, το Πνεύμα μέσα στη Μορφή και την Τάξη και Τελετουργία, τα Ονόματα των Κυρίων των Ακτίνων μάς υπενθυμίζουν ότι τα πάντα τελούνται υπό το Πνεύμα της Δεύτερης Ακτίνας της Αγάπης-Σοφίας, καθώς και στην υπηρεσία του Κοσμικού Χριστού.

Ο τεκτονισμός είναι ένα έργο δόμησης, αργό, μεθοδικό και επίπονο. Αναγνωρίζει την αξία του θεμέλιου λίθου σε κάθε οικοδομική εργασία. Και καθώς η εκμάθηση και η πρακτική των τελετουργικών προωθείται, δίνεται χώρος και χρόνος για μελέτη, συλλογισμό και αναστοχασμό πάνω στο βαθύτερο νόημα και τη σημασία απλών πρακτικών εργαλείων που χρησιμοποιούνται τόσο στη Στοά όσο και κατά την κατασκευή κτιρίων στον εξωτερικό κόσμο· το τετράγωνο και η πυξίδα, για παράδειγμα, ή ο κανόνας των είκοσι τεσσάρων ιντσών. Μέσα σε μια Τεκτονική Στοά το κρυμμένο όραμα είναι πάντα παρόν σε σύμβολα, Λέξεις, αρχαίες ιστορίες και χειρονομίες ή κινήσεις. Μέσα από τα τελετουργικά διαμορφώνεται μια ατμόσφαιρα στοχασμού και ενέργειας που επιτρέπει στις σχεδιασμένες από τον Μέγα Γεωμέτρη κυανοτυπίες να αρχίσουν να φαίνονται και να αναγνωρίζονται. Ο θεωρητικός/συμβολικός τεκτονισμός αφορά ως εκ τούτου τη διαδικασία στοχασμού και ενατένισης των συμβόλων που συγκαλύπτουν αυτές τις κυανοτυπίες. Πρόκειται για μια διαδικασία που απαιτεί χρόνο και όχι βιασύνη. Συχνά διεξάγεται στη Στοά μέσω σιωπηλής παρατήρησης, κατ' ιδίαν και μυστικά για τον παρατηρητή, χωρίς συζήτηση ή ανάλυση και χωρίς οποιαδήποτε επιβαλλόμενη ή αποκλειστική ερμηνεία για το τι σημαίνει ένα σύμβολο. Στις Στοές στις οποίες έχω παρευρεθεί, αυτή η διαδικασία

στοχασμού προωθείται επιπλέον μέσω περιστασιακών Αρχιτεκτονημάτων (ομιλίες Τεκτόνων διανοητών) και Στοών Μελέτης.

Κατά τη διάρκεια τελετουργικών που εκτείνονται σε μια ολόκληρη συνεδρία, τα μέλη της Στοάς περνούν μέσα από τους τρεις κύριους βαθμούς του Τεκτονισμού – του Μαθητού (Entered Apprentice) που αντιπροσωπεύει την 1η μύηση, του Εταίρου (Fellow Craft) που αντιπροσωπεύει τη δεύτερη μύηση και τον τρίτο βαθμό του Διδασκάλου Τέκτονος (Master Mason) που αντιπροσωπεύει την 3η μύηση. Μέσα από αυτούς τους ατέλειωτα εκτελούμενους βαθμούς, τα Μέλη της Στοάς βιώνουν το ιερό δράμα στην εξέλιξη της συνείδησης από το σκοτάδι στο φως. Συμμετέχοντας στα τελετουργικά, τα μέλη της Στοάς έχουν την ευκαιρία να εισέλθουν στην Ιερή Εσωτερική Στοά όλων των Αληθινών Τεκτόνων. Το έργο της δημιουργίας ορθής σχέσης μεταξύ πνεύματος και μορφής λαμβάνει χώρα με ποικίλους τρόπους: με την ομαδική κίνηση πάνω σε αρχαία μοτίβα στο δάπεδο του ναού· την εκμάθηση λέξεων και κινήσεων των τελετουργικών ώστε να μπορούν να εκτελούνται χωρίς εγχειρίδια· τον στοχασμό πάνω στον συμβολισμό των Εμβληματικών Παραστάσεων των τριών βαθμών, των Εργαλείων Λειτουργίας, των Στύλων και του εξοπλισμού, καθώς και τον προσανατολισμό της Στοάς με τα σαφώς οριοθετημένα πεδία του Βορρά, του Νότου, της Δύσης και της Ανατολής και τον κεντρικό βωμό που περιέχει τον Τόμο του Ιερού Νόμου (συνήθως είναι η Βίβλος στις Δυτικές Στοές).

Όντας κατά κύριο λόγο στη γραμμή 1-3-7, ο Τεκτονισμός έχει τις δικές του ενδογενείς ροπές προς τη γοητεία, ενώ βασικό στοιχείο του Έργου στον Τεκτονισμό αποτελεί η διαδικασία διαχωρισμού των πέπλων που αντιπροσωπεύουν αυτές οι γοητείες, έτσι ώστε να μπορεί κάποιος να δομήσει με ασφάλεια σύμφωνα με τα Σχέδια που έχει θέσει ο Μέγας Αρχιτέκτων και έχει υλοποιήσει ο Μέγας Γεωμέτρης. Σε κάθε έργο έβδομης ακτίνας, μία από τις κύριες γοητείες που πρέπει να προσέχουμε είναι η υπερβολική έμφαση στη μορφή· στον Τεκτονισμό, η υπερέμφαση στη μορφή των τελετουργικών μπορεί να επιφέρει ως αποτέλεσμα την απώλεια του πνεύματος. Η εύρεση της ορθής ισορροπίας μεταξύ πνεύματος και μορφής είναι μια σταθερή δυναμική στο έργο της τελετουργίας.

Από μια άλλη οπτική, ο Θιβετανός γράφει για ένα μέλος της ομάδας μαθητών του το οποίο είχε μια «αρχαία αγάπη για την αστρική περιπλάνηση και τα ψυχικά φαινόμενα», υπονοώντας ότι το «έντονο ενδιαφέρον του για τον Τεκτονισμό» δεν ήταν «συνετό», επειδή έδινε έμφαση στη μορφή και τα αστρικά φαινόμενα, αντί για «την πνευματική πλευρά». «Η δύναμη του πνεύματος και η δύναμη της ουσίας ενώνονται» στον τεκτονισμό, όπως μας πληροφορεί ο Ντ.Κ., μέσω του «μαγικού έργου της ψυχής». [ΜΣΝΕ Ι, 636-7]

Μια ακόμη γοητεία που συναντάται συχνά στον ελευθεροτεκτονισμό και οδηγεί ενδεχομένως στη συγκάλυψη του Πνεύματος του Τεκτονισμού είναι η γοητεία της φιλοδοξίας. Αποτελεί αντανάκλαση της πνευματικής Δύναμης που ενυπάρχει στην Τεκτονική Στοά. Η ορθή χρήση Δύναμης στην υπηρεσία του Πνεύματος είναι μια από τις κύριες ποιότητες που πρέπει να αναπτύξουν οι Στοές· κι αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να παρατηρούμε την παρουσία μιας κατώτερης φιλοδοξίας (στην αναζήτηση ενός συγκεκριμένου αξιώματος για παράδειγμα) μέσα στον εαυτό μας και να την ανυψώνουμε σε μια συνολική επιδίωξη της Στοάς – να ακτινοβολήσει το πνεύμα μέσω της μορφής και να απορροφηθεί στο έργο της έγερσης του νεκρού σώματος της υλικότητας στην ανθρωπότητα σε μια Νέα Ζωή και μια Νέα Εποχή. Αυτό ευθυγραμμίζεται απόλυτα με την ομαδική μας προσπάθεια μας κατά τη διάρκεια της συνεδριακής περιόδου, καθώς βεβαιώνουμε την τονική σκέψη «As Ekφράσει ο Όμιλος την Ποιότητα του Κρυμμένου Οράματος».

Εκφράζοντας το Κρυμμένο Όραμα – Οι Τέχνες στην Εκπαίδευση

Eva Säter

Με χαρά μοιράζομαι μαζί σας αυτή τη στιγμή, στο κλείσιμο των τριών συνδιασκέψεων της Σχολής Αρκέην. Εντρυφήσαμε βαθιά στο νόημα της τονικής σκέψης, «*As εκφράσει ο όμιλος την ποιότητα του κρυμμένου οράματος*» και προσπαθήσαμε να εντοπίσουμε την άμεση σημασία της και την θαυμάσια προοπτική που ανοίγει στον όμιλο. Στους Κανόνες για την *Εισαγωγή Ψυχικού Ελέγχου*, μας διαβεβαιώνουν ότι αυτή είναι μια ποιότητα «προς την οποία ο Θεός στρέφει κάθε προσπάθεια». [ΕΨ II, 237]

Μας λέγεται επίσης, ότι η Ιεραρχία εργάζεται με αυτή την ποιότητα. Την ενισχύει και της προσδίδει μαγνητική δύναμη, καθώς μεταβιβάζεται μέσω της ανθρώπινης ψυχής στο πλανητικό δημιουργικό κέντρο, την ανθρωπότητα. Για την ανθρωπότητα, λοιπόν, δεν είναι μικρό πράγμα να ανταποκριθεί σε αυτή την ποιότητα, καθώς απαιτεί στενή επαφή και συγγένεια με την ψυχή, μια αφυπνισμένη ενορατική αντίληψη και έναν κατάλληλα προετοιμασμένο μηχανισμό αντίδρασης. Και εδώ είναι που εισέρχεται στο προσκήνιο η εκπαίδευση.

Στη σημερινή παρουσίαση θα αναφερθώ σε ορισμένες βασικές σκέψεις ενός κορυφαίου θεωρητικού της εκπαίδευσης, του Γκερτ Μπιέστα (Gert Biesta), από το βιβλίο του «*Αφήνοντας την Τέχνη να Διδάξει*». Θα σας δείξω επίσης ορισμένες σελίδες από ένα θαυμάσιο παιδικό βιβλίο, μια ευφάνταστη εικονογράφηση και διασκευή από τον Πίτερ Σις (Peter Sis) ενός μεσαιωνικού ποιήματος με τίτλο *Το Συνέδριο των Πουλιών*, του Πέρση σούφι ποιητή Αττάρ (Attar).

Το ενδιαφέρον είναι ότι ο Αττάρ εμπνεύστηκε το ποίημα του από την κωμωδία του Αριστοφάνη, *Όρνιθες*, που γράφτηκε περίπου το 500 π.Χ.. Το έργο του Αριστοφάνη διακωμωδεί τη διαφθορά των πολιτών της Αθήνας σε μια εποχή που η Αθήνα πειραματιζόταν με την ιδέα της δημοκρατίας. Τα Πουλιά στο έργο προσπαθούν να χτίσουν μια ελεύθερη πόλη στα σύννεφα, μια πόλη με το όνομα Νεφελοκοκκυγία. Όπως επισημάνθηκε στο τελευταίο τεύχος του *Δελτίου Παγκόσμιας Καλής Θέλησης*, το πείραμα με τη δημοκρατία εκείνη την εποχή ήταν μια «απάντηση στις βαθιές κοινωνικές και πολιτικές ανισότητες υπό την αριστοκρατική κυριαρχία».

Σήμερα, έχουμε φτάσει σε μια νέα περίοδο όπου συντελούνται βαθείς κοινωνικοί και πολιτικοί μετασχηματισμοί. Οι δημοκρατικοί μας θεσμοί βρίσκονται υπό πίεση και η επανατοποθέτηση των παγκόσμιων και διεθνών σχέσεων προκαλεί ρήγματα εμπιστοσύνης στο κράτος δικαίου και στην κουλτούρα των ορθών ανθρώπινων σχέσεων, γεγονός που κλονίζει τα θεμέλια των ιδεών μας για την ελευθερία.

Σε αυτή τη διαδικασία της παγκόσμιας μεταστοιχείωσης, τα εκπαιδευτικά ιδρύματα έχουν την ευθύνη να σταθούν δίπλα στα παιδιά μας και να τα οδηγήσουν στο μέλλον που ανοίγεται στον νέο και αναδυόμενο κόσμο, όπου οι Υδροχοϊκές αξίες πρέπει να αποκτήσουν μορφή. Οι αρχές του μερισμού, της αδελφοσύνης, της αγάπης-σοφίας και της καλής θέλησης πρέπει να γίνουν ευρέως κατανοητές και να εφαρμοστούν, τόσο ατομικά όσο και συλλογικά. Υπάρχουν δύο αρχές που πρέπει να λειτουργούν στον εκπαιδευτικό τομέα και σε όλα του τα ιδρύματα: η αξία του ατόμου και το γεγονός της μίας ανθρωπότητας.

Το έργο του Γκερτ Μπιέστα για την εκπαίδευση προτάσσει αυτές τις δύο αρχές και παρόλο που μπορεί να μοιάζουν αντικρουόμενες, δίνει ένα περίγραμμα για τη συμφιλίωσή τους. Πώς μπορεί ο ατομικός μαθητής να είναι έτοιμος να υπάρξει στον κόσμο ως υποκείμενο σε σχέση με ό,τι άλλο υπάρχει στον κόσμο; Αν σκεφτούμε όπως ο Μπιέστα, για να υπάρχει κάποιος ως υποκείμενο στον κόσμο σημαίνει ότι είναι κάποιος που

απευθύνεται και ανταποκρίνεται ηθικά στη συνάντησή του με τον κόσμο.

Αυτό ζητά ο Μπιέστα από την εκπαίδευση. Μια τέτοια εκπαίδευση δεν επικεντρώνεται στο μαθητή και ούτε αφορά την «ενεργό μάθηση» του μαθητή. Είναι μια κοσμοκεντρική μέθοδος διδασκαλίας που ξεκινά εφιστώντας την προσοχή του μαθητή σε πράγματα εξωτερικά προς τον ίδιο, εκεί έξω στον κόσμο.

Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Μπιέστα, η αρχετυπική μορφή διδασκαλίας είναι αυτή η πράξη επίδειξης. Μια πράξη με την οποία δείχνεται σε κάποιον κάτι που αξίζει προσοχής. Κάτι, το οποίο ένα άτομο πιστεύει ότι πραγματικά αξίζει την προσοχή του. Η επίδειξη, υποστηρίζει ο Μπιέστα, είναι μια βαθιά σχεσιακή και εκπαιδευτική χειρονομία. Η επίδειξη ακολουθείται από μια εξήγηση. Η εξήγηση, σύμφωνα με τον Biesta, είναι η αρχετυπική μέθοδος διδασκαλίας και αν αυτή η επίδειξη και εξήγηση δεν απορρίπτεται από τον μαθητή, αλλά προκαλεί την επιθυμία να ανταποκριθεί και να συσχετιστεί, κάνοντας περισσότερες ερωτήσεις, ο μαθητής μετατρέπεται σε κάποιον που είναι πρόθυμος να έρθει σε διάλογο με τον κόσμο. Να γίνει υποκείμενο του κόσμου. Όχι αντικείμενο για εκείνο που κάποιος έχει ήδη αποφασίσει ότι πρέπει να μπει στο κεφάλι του μαθητή. Σύμφωνα με τον Μπιέστα αυτό είναι σε τελική ανάλυση ένα ζήτημα ελευθερίας του μαθητή.

Ωστόσο, όταν ο μαθητής καλείται να υπάρξει ως υποκείμενο στον κόσμο, θα συναντήσει αντίσταση. Αντίσταση από την υλικότητα του κόσμου και από τις επιθυμίες άλλων ανθρώπων. Θα χρειαστεί να αμφισβητήσει και να προσαρμόσει τις δικές του επιθυμίες. Μπορεί να μην είναι καλές γι' αυτόν ή για τους άλλους ή μπορεί να μην είναι συμβατές με τις περιορισμένες αντοχές του πλανήτη Γη. Ο μαθητής καλείται έτσι να υπάρξει στον κόσμο με έναν «ενήλικο τρόπο». Αυτό θα προκαλέσει το άνοιγμα της ευαισθησίας του μαθητή στις εντυπώσεις και θα πυροδοτήσει αντιδράσεις, θετικές και αρνητικές, σε οτιδήποτε βρίσκεται εκεί έξω.

Δεδομένου ότι το αρχετυπικό αντικείμενο της εκπαίδευσης είναι η εικόνα, ο Μπιέστα βλέπει έναν παραλληλισμό με την εκπαιδευτική χειρονομία της επίδειξης στις τέχνες. Η τέχνη και η εκπαίδευση δρουν κατά παρόμοιο τρόπο. Αν ένας τρόπος κατανόησης της τέχνης είναι μέσω μελέτης του νοήματος και του περιεχομένου, δεν είναι αυτό στο οποίο ο Μπιέστα μάς εφιστά την προσοχή. Εστιάζει στην πράξη τού να *κάνεις* τέχνη. Προτείνει ότι το να *κάνεις* τέχνη είναι μια διαρκής εξερεύνηση τού τι μπορεί να σημαίνει να βγεις στον κόσμο, να ανοιχτείς στον διάλογο, να ξεκινήσεις διάλογο και να παραμένεις στον διάλογο. Συνεχίζει:

*«Η επαφή με την πραγματικότητα της μπογιάς, της πέτρας, του ξύλου, του μετάλλου, του ήχου, των σωμάτων, συμπεριλαμβανομένου και του δικού μας σώματος, η επαφή με την αντίσταση, προκειμένου να εξερευνήσει κανείς τις δυνατότητες, να αντιμετωπίσει τα όρια και τους περιορισμούς και μέσα από αυτό να δημιουργήσει μορφές, να θεσπίσει μορφές και να βρει μορφές που καθιστούν δυνατή την ύπαρξη-σε-διάλογο, αυτό είναι που εγώ βλέπω στην πράξη τού να *κάνεις* τέχνη». (Αφήνοντας την Τέχνη να Διδάξει, σελ. 66)*

Η τέχνη διαδραματίζει ζωτικό ρόλο στον τρόπο με τον οποίο κατανοούμε το μετασηματιστικό έργο που απαιτείται σήμερα από τα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Η *άσκηση* της Τέχνης φανερώνει τη σημασία της παροχής χρόνου και χώρου για τη δημιουργία εκείνων των μορφών που μπορούν να εκφράσουν το νόημα της ύπαρξης στον κόσμο με τον ηθικό τρόπο του ενήλικα. Αυτές οι εκπαιδευτικές ιδέες δεν είναι καινούργιες. Η ίδια εκπαιδευτική χειρονομία εκφράζεται στο μεσαιωνικό ποίημα του Αττάρ (Attar) και στην απόδοση του Πίτερ Σις (Peter Sis) στο *Συνέδριο των Πουλιών*. Θεωρώ, ότι αυτές είναι ιδέες που μπορούν να βοηθήσουν τα σημερινά παιδιά να προετοιμαστούν για την περιήγησή τους και για την αντιμετώπιση ενός απρόβλεπτου μέλλοντος.

Περιγράφουν μια συνετή πορεία προς τα εμπρός για τα παιδιά και τους νέους μας. Μιας γενιάς που θα μπορούσε να εκπαιδευτεί καλύτερα στην προσέγγιση των δικών της επιθυμιών. Μπορεί να αναδείξει νέες γενιές που δεν φοβούνται να ενεργήσουν ως ηθικά υπεύθυνα υποκείμενα στην αναζήτηση της αλήθειας. Ως εσωτεριστές είμαστε εξοικειωμένοι με το επίπονο έργο που χρειάζεται προκειμένου να είμαστε εντός του κόσμου, όχι όμως εκ του κόσμου.

Slide 1

Έχοντας κατά νου τις δύο αρχές, την αξία του ατόμου και το γεγονός της μίας ανθρωπότητας, ας δούμε μερικές εικόνες από το *Συνέδριο των Πουλιών*. Αυτές οι απεικονίσεις θα μας υπενθυμίσουν ότι η συμφιλίωση αυτών των δύο θεμελιωδών αρχών στην εκπαίδευση έχει μια ανώτερη εσωτερική διάσταση στη δόμηση της ανταγκάρανα. Όταν οι πολλοί δομούν την ατομική τους ανταγκάρανα, κατασκευάζουν επίσης μια ομαδική ανταγκάρανα. Θα μπορέσουμε να δούμε στις επόμενες σελίδες έναν οραματισμό σχετικά με την ενίοτε επίπονη διαδρομή προς αυτό το κρυμμένο όραμα.

Ο Πίτερ Σις είναι Τσέχος εικονογράφος και συγγραφέας παιδικών βιβλίων, ο οποίος ζει στη Νέα Υόρκη. Το έργο του επιδεικνύει την απόλυτη ολοκλήρωση μεταξύ καρδιάς, χεριών και κεφαλής, τους τρεις διαύλους επικοινωνίας με τον κόσμο σύμφωνα με τον Μπιέστα. Με την άδειά του παρουσιάζουμε σήμερα μερικές από τις εικονογραφήσεις του.

Εδώ βλέπουμε τον Αττάρ, τον ποιητή, όταν ένα πρωινό ξυπνώντας από ένα όνειρο συνειδητοποίησε ότι ήταν το πουλί τσαλαπετεινός. Είχε ένα όνειρο, είδε ένα όραμα και πήρε το σχήμα ενός πουλιού.

Slide 2

Ως τσαλαπετεινός ανακοίνωσε σε όλα τα πουλιά σε ένα συνέδριο ότι υπήρχε μια απάντηση σε κάθε τους ερώτηση και δυσκολία. Τους διηγήθηκε το όνειρό του, ότι υπήρχε ένας βασιλιάς με το όνομα Σιμόργκ που ζούσε στο βουνό Καφ. Ήταν εκείνος που θα μπορούσε να τους δώσει όλες τις απαντήσεις. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να τον ακολουθήσαν προς αναζήτησή Του!

Slide 3

Ως συνήθως, ο πρώτος ενθουσιασμός που είχε προκαλέσει στα πουλιά ο λόγος του τσαλαπετεινού σύντομα μαράθηκε και τα πουλιά το ξανασκέφτηκαν. Ο κύριος όγκος του μακροσκελούς ποιήματος του Αττάρ αναφέρεται σε παρόμοιες καταστάσεις. Σε μια σειρά από αλληγορικές ιστορίες, πραγματεύεται την αδυναμία του χαρακτήρα και το πώς μπορεί κάποιος να ξεπεράσει την αντίσταση στην αλλαγή. Εξιστορούν το τίμημα της διέλευσης μέσα από αυταπάτες και λανθασμένες αποφάσεις καθώς η ατομική ψυχή αναζητά το δρόμο προς το Θεό.

Πριν μερικά χρόνια άκουσα από έναν μαθητή μας ότι υπάρχει ένας ψυχολόγος στο Ιράν, ο οποίος διευθύνει ένα εργαστήριο-αλλαγών, όπου οι νέοι μπορούν να διαμορφώσουν αρετές και χαρακτήρα, όπως σε ένα γυμναστήριο, εργαζόμενοι πάνω στο Συνέδριο των Πουλιών. Το Σιμόργκ είναι ένα περσικό μυθολογικό πλάσμα παρόμοιο με το πουλί Φοίνικας που γεννιέται ξανά και ξανά μέσα από τις στάχτες.

Slide 4

Επιτέλους, τα πουλιά αναχώρησαν. Κάτι που συμβαίνει αρκετά αργά στο ποίημα.

Slide 5

Κατά τη διάρκεια της πτήσης τους, τα πουλιά συνέχιζαν να αμφισβητούν το ταξίδι τους, ενώ ο τσαλαπετεινός προσπαθούσε να τα κρατήσει ψηλά στον αέρα και ευδιάθετα.

Slide 6

Έπρεπε να διασχίσουν επτά κοιλάδες και εκεί να δοκιμαστούν οι χαρακτήρες τους. Πρώ-

τα η Κοιλιάδα της Αναζήτησης, όπου χρειάστηκε υπομονή. Όποια περνούσαν αυτή την κοιλάδα χωρίς να γυρίσουν πίσω ή να τα παρατήσουν, προχωρούσαν στην κόκκινη Κοιλιάδα της Αγάπης. Όποια περνούσαν από τις φωτιές της αγάπης και της θυσίας σε αυτή την κοιλάδα, έφταναν στην Κοιλιάδα της Κατανόησης, μια κοιλάδα φλεγόμενου χρυσοκίτρινου χρώματος. Και έπειτα στην Κοιλιάδα της Ενότητας, με πυκνό ομοιόμορφο πράσινο χρώμα.

Slide 7

Η Κοιλιάδα της Απόσπασης. Όπως μπορείτε να δείτε, πολλά πουλιά χάθηκαν στην πορεία, αλλά δεν ήταν τόσα πολλά όσο στην αφετηρία. Ακόμα λιγότερα πέρασαν από την κατακόκκινη Κοιλιάδα της Έκπληξης.

Slide 8

Η τελευταία κοιλάδα, η Κοιλιάδα του Θανάτου.

Slide 9

Ένα σμήνος τριάντα ταλαιπωρημένων, χτυπημένων, καταπονημένων συντρόφων, που μόλις και μετά βίας μπορούσαν να πετάξουν, έφτασε τελικά στο βουνό Καφ. Προς απογοήτευσή τους, το βουνό τούς είπε να πάνε σπίτια τους και ότι δεν ήταν παρά μόνο στάχτη και σκόνη. Τα Πουλιά φώναζαν ζητώντας οίκτο. Ο τσαλαπετεινός τους ζήτησε να τον συγχωρέσουν, καθώς είχε ξεγελαστεί από τις ίδιες του τις ψευδαισθήσεις.

Slide 10

Τότε οι κουρτίνες τραβήχτηκαν και τα πουλιά πέρασαν.

Slide 11

Αυτό είναι που συνέβη.

Slide 12

Ενωμένα στην αναζήτησή τους συνάντησαν επιτέλους τον βασιλιά τους. Και βλέπουν ότι αυτά είναι ο βασιλιάς Σιμόργκ. Και ότι ο βασιλιάς Σιμόργκ είναι το καθένα από αυτά. Στο βιβλίο του, *Καλή Εκπαίδευση στην Εποχή των Μετρήσεων*, ο Γκερτ Μπιέστα αναρωτιέται: «μετράμε όντως αυτό που εκτιμούμε, ή μετράμε απλώς αυτό που μπορούμε εύκολα να μετρήσουμε και συνεπώς εκτιμούμε αυτό που (μπορούμε να) μετρήσουμε»; Ο Μπιέστα υποστηρίζει ότι η εστίαση στη μέτρηση των εκπαιδευτικών επιδόσεων έχει εκτοπίσει τα ερωτήματα σχετικά με τον εκπαιδευτικό σκοπό και έχει τροφοδοτήσει ένα ανταγωνιστικό πνεύμα. Σε ένα άλλο βιβλίο, με τίτλο *Η Επανανακάλυψη της Διδασκαλίας*, οραματίζεται μια εκπαίδευση που «δεν είναι ούτε παιδοκεντρική ούτε επικεντρωμένη στο πρόγραμμα σπουδών αλλά κοσμοκεντρική, ώστε να καταστήσει δυνατή μια ενήλικη ύπαρξη μέσα και μαζί με τον κόσμο – μια διαδικασία όπου η διδασκαλία, μη νοούμενη ως πράξη ελέγχου αλλά ως πράξη προσανατολισμένη προς την ελευθερία, διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο». (*Αφήνοντας την Τέχνη να Διδάξει*, σελ. 66).

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ MARIO EUGSTER ΚΑΙ EVA SATER

ΑΝΑΣΤΟΧΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΤΟΝΙΚΗ ΣΚΕΨΗ: Εκφράζοντας την Ποιότητα του Κρυμμένου Οράματος

Artiom Savelev

Η ζωή είναι πνεύμα και πνοή. Το βασίλειο του φωτός είναι κρυμμένο πίσω από ένα σωρό φραγμούς δυσπιστίας. Σκόνταψα μέσα στις ομίχλες του διαχωρισμού παλεύοντας με τους αντικατοπτρισμούς της ασχήμιας, του φόβου, της αχαριστίας, της διαμάχης και της αμφιβολίας. Μέσα στον αποπροσανατολισμό μου έφτανα όσο πιο μακριά μου επέτρεπε η όρασή μου. Ξεπερνώντας κάθε εμπόδιο προκειμένου να διαπεράσω το πέπλο του απατηλού, ενδυνάμωνα την ύπαρξή μου και αποκτούσα όλο και μεγαλύτερη επίγνωση του εσωτερικού μου φωτός. Ο δρόμος μου διασταυρώθηκε με πολλούς συντρόφους στην πορεία μου, με τους οποίους μοιράστηκα τις ανακαλύψεις μου και από τους οποίους έμαθα. Και μαζί σχίσαμε κι άλλα πέπλα ακόμη, ώσπου και πάλι χωρίστηκαν οι δρόμοι μας. Με κάθε απώλεια και με κάθε κέρδος, με κάθε χαρά και πόνο, παρατήρησα ότι δεν είμαι πια ο ίδιος. Όλα είναι πνοή κι ανάσα. Βρίσκοντας τον εαυτό μου ξανά και ξανά στο ίδιο μέρος, μια αόρατη ποιότητα άρχισε να αναδύεται από τα βάθη μου. Παρατήρησα μια αίσθηση εμπιστοσύνης και πίστης να σχηματίζεται μέσα μου. Το όραμά μου θα μου επέτρεπε να προχωρήσω πέρα από αυτό που θεωρούσα δυνατό.

Στο ξεκίνημα της διαδρομής μου ευελπιστούσα να βρω ειρήνη με τη διατήρηση σταθερότητας, αλλά η αίσθηση της έλλειψης και του περιορισμού παρέμενε αμείωτη. Η καρδιά μου δεν μπορούσε να ξεσφιχτεί. Καθώς σταμάτησα να προσπαθώ να κρατήσω την αναπνοή μου και επέτρεψα στον εαυτό μου να εκπνεύσει, παρατήρησα πως τα πάντα άρχισαν κι αυτά να αναπνέουν γύρω μου. Δεν έψαχνα πλέον για ασφάλεια μέσα από τις εξωτερικές μορφές, η ύπαρξή μου άρχισε να εξαρτάται από κάτι ανώτερο. Δεν επιθυμούσα πλέον και η αφθονία τελικά με κυρίευσε. Στην αρχή, η ζωή μου έπαιρνε νόημα καθώς χρησιμοποιούσα όσα διέθετα για να φαίνομαι ως ιδιαίτερος και ξεχωριστός από το σύνολο· τώρα όμως χαίρομαι για τη σύμπνοια που μου δίνεται η δυνατότητα να πραγματώσω μαζί με όλους τους άλλους. Μήπως, δεν αναπνέουμε όλοι τον ίδιο αέρα;

Η γη είναι στρογγυλή και έτσι κατέληξα να ολοκληρώνω έναν πλήρη κύκλο, χωρίς όμως τίποτα να είναι πλέον το ίδιο. Η ομίχλη διαλύεται και η όρασή μου διαπερνά τώρα τα πέπλα που με κρατούσαν πίσω. Δεν είμαι πια δέσμιος των προτιμήσεών μου και η πραγματικότητα αναδύθηκε για να αποκαλύψει την ομορφιά, τη βεβαιότητα, την ευγνωμοσύνη, τη συνεργασία και την εμπιστοσύνη. Το εσωτερικό μου φως, μου φανερώθηκε σε όλο του το μεγαλείο για να με κάνει να καταλάβω ότι το βασίλειο που πάντα έψαχνα ήταν μέσα μου εξαρχής. Θα μπορούσα να γνωρίσω το πραγματικό νόημα του γλυκού χωρίς να έχω γευτεί το πικρό, τη ζεστασιά χωρίς να έχω νιώσει το παγωμένο κρύο ή την αίσθηση της νίκης χωρίς να έχω συντριβεί από την ήττα; Όλες οι εμπειρίες είναι παροδικές και όλες έχουν τη θέση τους στο παζλ της ζωής μας. Θα βρείτε το κουράγιο να ολοκληρώσετε το παζλ σας και να το συμπληρώσετε με όλα τα σχήματα και τα χρώματα που έχει να προσφέρει η ζωή για να αποκαλύψετε την κοσμική δόξα της ζωής; Θα αφήσετε τη ζωή σας να καθοδηγείται από την άνευ όρων ευγνωμοσύνη; Μήπως μιλάω δυσνόητα;

Γιατί η ζωή μου τα έκρυψε όλα αυτά στην αρχή; Τώρα βλέπω. Ίσως ήθελε να νιώσω την απόλαυση να τα ανακαλύψω μονάχος μου; Θα αγκαλιάσετε όλες τις δυνατότητες και θα τις θεωρήσετε ως ιερές στον θεϊκό χορό στον οποίο σας έχει προσκαλέσει η ζωή; Καθώς το απατηλό ξεθωριάζει, μόνο η ομορφιά, η αγάπη και η ενότητα παραμένουν. Χρειάζεται, άραγε, να πιστεύουμε στην αγάπη για να είναι αληθινή;

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ, καθοδηγούμενη από τον Laurence Newey

ΟΜΑΔΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ